

ΘΑΡΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Έχω την ιδέα, ότι η ήγεμονία της Άλβανίας δέν είναι καθόλου μεταμελημένη διά τας τραγικάς ώρας που έπέρασεν εις τό παλάτι της, όταν πρό τεσσάρων ήμερών τά γιαταγάνια και τα πυροβόλα τών επαναστατημένων ύπηκόων της ήπείλουν την τρυφερήν βασιλικήν ζωήν της. Διότι εγνώριζεν άρκετά καλά τούς Άλβανούς πριν άκόμη μεταβή εις τό Δυρράχιον από τούς φόβους του σύζυγου της, ό όποιος επί πέντε μήνας προσεπάθει ν' αποφύγη τό στέμμα της Άλβανίας, ώσαν να τόν υπεχρέωναν να κλεισθή έντός λυσοιατρείου.

Άλλ' ένφ' ό Βηδ έβλεπε τά καρφιά, που είχε από μέσα τό στέμμα, ή σύζυγος έβλεπε μόνον τά διαμάντια που έλαμπαν άπ' έξω. Η αιωνία ιστορία της διαφορά; του τρόπου του βλέπειν μεταξύ άνδρός και γυναίκας. Και, δι' τούς λόγους που γνωρίζουν οι περισσότεροι σύζυγοι, ένίκησεν ή γυναίκα. Ο Γερμανός πρίγκηψ εξέφρασε πολλούς ένδοιασμούς εις την Εύρώπην διά τας συνθήκας, υπό τας όποιας θ' άνελάμβανε την Άλβανικήν ήγεμονίαν, υπέβαλε παραίτησιν από του θρόνου του πριν άκόμη τόν γνωρίση, άλλ' έστάθη άδύνατον να εύρη τούς αποχωρώντας λόγους της παραίτησεως διά να πείση και την γυναίκα του, ή όποια είχε δεχθή τόν θρόνον, μολονότι ή Εύρώπη δέν άπηυθύνθη εις αυτήν. Εύτυχώς, αί γυναίκες, αί όποιαι παρορμούν τούς άνδρας των εις δυσκόλους και ένδόξους έπιχειρήσεις, δείχνουν εις τας δυσκόλους περιστάσεις θάρρος άνάλογον προς τόν βαθμόν τών επιθυμιών των. Η ήγεμονία της Άλβανίας κατά την κρίσιμον στιγμήν της πολιορκίας τών ανακτόρων έξηλθεν εις τό παράθυρόν της με τόν κοιτωνίτην της και όχι μόνον έζήτησε να όμιλήση προς τούς επαναστάτας, άλλ' είχε την ψυχραιμίαν και τό θάρρος να διατάξη να κάμουν σήμα κινδύνου προς τά ευρισκόμενα εις τόν λιμένα του Δυρραχίου Αυστριακά και Ιταλικά πολεμικά.

Ουδέποτε απολείπει τό θάρρος από τας γυναίκας εις αναλόγους περιστάσεις. Έχω υπ' όψει μου τόν βαθμόν τών επιθυμιών των, μίαν νεαράν κυρίαν, ή όποια την νύκτα της Πρωτομαγιάς έπεισε τόν άνδρα της, άνθρωπον ταλαίπωρον, εργαζόμενον όλην την ήμέραν και έχοντα ανάγκην ήσυχίας, ότι έπεβάλλετο να μεταβούν εις την έξοχήν. Ο σύζυγος έσκέφθη ως σύζυγος, προτιμών εκ τών δύο κακών τό μη χειρόν, και επειδή είχε ανάγκην ήσυχίας, προετίμησε τόν θόρυβον του πλήθους, την σκόνην και τό κακόν του συνωσιασμού του τράμ, παρά τά παράπονα της συμβίας. Τό ζεύγος έστριμώχθη εις μίαν γωνίαν έξώστου τράμ, δις ή κυρία έστέναξεν έτοιμος να λιποθυμήση, διότι τά αναπνευστικά της έπιέζοντο μεταξύ τών ελασμάτων του τράμ και της ράχης ένός φυσικά, χωρίζοντάς αυτήν από του σύζυγου της, και άπαξ κατώρθωσε να ύψωση ύψηλά τό χέρι της διά ν' άμυνθή κατά χειρός, ή όποια ήτο άγνωστον εις ποίον άνήκεν εκ τών όγδοήκοντα πέντε συμπολιτών και συμπολιτίδων που

συνωστίζοντο εις τόν έξώστην. Εις την έξοχήν επί δύο ώρας έζήτουν κάθισμα και τέλος εύρηκαν ένα τραπέζι, μετά την πληρωμήν του όποιου ό σύζυγος άπεράσισε να προεξοφλήση τόν μισθόν του του Ίουνίου. Η εύρεσις θέσεως εις τό τράμ, διά την έπιστροφήν, έγινε καθ' όν τρόπον οι ναυαγοί του «Τιτανικού» ώρμων εις τη; σκάλες του βυθιζόμενου ύπερωκεανείου διά να εύρουν θέσιν εις της βάρκες, και όλα ταύτα μου διηγήθη ιδιαίτέρως ό σύζυγος, όταν τούς συνήντησα εις τας τρεις τό πρωί έπιστρέφοντας στο σπίτι των. Έν τούτοις ή κυρία μου ειπε μετά δύο λεπτά:

— Έπεράσαμεν ώραιότατα.

Τί θάρρος και τί ευχαριστίας!

ΜΑΚΚΑΒΑΙΟΣ

Ο ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Η λεωφόρος του Ίδανικού είναι έρημος. Μόνον εις μίαν άκραν αυτής ύψουται πενιχρός οικίσκος: πλήσιον αυτού σπη ψωραλέα.

Κάτω, μακράν, εις την πόλιν της Πραγματικότητος, θόρυβος, κίνησις, πυρετός: Ένας διαβάτης, ό Περιπλανώμενος, δισκειλιζων τούς λόφους και τας έρήμους, έφθασεν εις τόν απομακρυσμένον εκείνον οικίσκον.

Τόν εξέλαβεν ως μοναστήρι.

Είδεν εις την έξώθυραν, την ήμικιτεστραμμένην, έν ξανθόμαλλον κοριτσάκι άρρωστημένον.

— Πώς σε λένουν, παιδάκι μου;

— Άλήθειαν.

— Και διατί κάθεται εδώ, τόσο μακράν από την πόλιν;

— Διότι μάς εξώρισαν, κ' έμε και την μητέρα μου.

— Ποίος;

— Ο βασιλεύς της πόλεως αυτής, τό Ψεύδος. Τά παιδιά του: τό Συμφέρον, ή Συκοφαντία, ή Άδικία, ή Άπάτη, ή Κολακεία, όλοι, συνώμοσαν έναντίον μας.

— Και ή μητέρα σου;

— Είναι χήρα του Καλού.

— Και όνομάζεται;

— Συνείδησις.

Ο Περιπλανώμενος ώπισθοχώρησε διά να μή ίδη καν την πόλιν. Έθώπευσε τό έρημο παιδί και έφυγε.

Πριν απομακρυνθῆ, ή παιδίσκη δειλά-δειλά τόν έρωτά:

— Και του λόγου σου ποιός είσαι;

— Τό Καθήκον.

Ηφανίσθη, και ουδεις τόν ειδε πλέον.

Δ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΣΦΑΛΗΣ Η ΣΩΤΗΡΙΑ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΣΤΗΘΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ διενεργουμένη δια παραμονής των άσθενών εις τόν ελεύθερον άέρα, υπό την έπήρειαν των ήλιακών ακτίνων και δι' ύπερτροφίας εις τά άπηλλαγμένα παντελώς άνέμου και υγρασίας όροπέδια των Έλβετικών Άλπεων

συνιστάται τό νεόκτιστον

Pension Grödig του κ. PLEX WALSER

εις Davos Dorf διά τό έξαιρετικόν της τοποθεσίας και θέας και διά τό άφθονον και επιμεμελημένον της τροφής, την διά τών σωτηριών περιτοίησιν και τό σχετικόν μέτριον από φρ. 7 ήμερησίως του τιμήματος. Τό από Κωνσταντινουπόλεως ταξίδιον στοιχίζει φρ. 75. Έναντι αίτήσεως πληροφορίας και έλληνιστί και έναντι άποστολής φρ. 200 άπεστέλλεται υπάλληλος προς παραλαβήν άσθενούς.

ΤΟ ΚΑΛΥΜΜΑ

Ο ιερεύς του Ύψιστου είχε σταθή και έκύτταξε μίαν σειράν άμαξών με ξένους.

— Τους βλέπετε; μου ειπε.

— Έ! λοιπόν;

— Συλλογίζομαι ακριβώς, ότι έρχεται ή εποχή του μαρτυρίου δι' ήμάς τούς κληρικούς. Ξεύρετε ποία είναι αυτή ή εποχή;

— Ποία;

— Τό καλοκαίρι. Είδες τούς ξένους κληρικούς. Φορούν τά ράσα των και εις τό κεφάλι βάζουν παναμά. Ποίος εύλογημένος εισήγαγε και επέβαλεν αυτό τό καλυμμαχι δέν ήξεύρω...

— Μα αυτό είναι τό κάλυμμα της Όρθόδοξου Έκκλησίας.

— Ακριβώς αυτό είναι πεπλανημένη ιδέα. Ούτε εις τούς πρώτους χρόνους του Χριστιανισμού, ούτε εις την Βυζαντινήν εποχήν δέν υπήρχε τοιούτον κάλυμμα. Είναι μεταγενέστερον, πολυ μεταγενέστερον. Γι' αυτό ακριβώς δέν βλέπω άλλην σπουδαιότεραν μεταρρυθμίσιν εκκλησιαστικήν από την άλλαγήν του καλυμμαχίου. Χωρίς να είναι ιστορικόν, δέν είναι ούτε πρακτικόν, ούτε καλαίσθητον. Μία καμινάδα άσχημη, ή όποια είναι καταδικασμένη να άνθίσταται εις τούς άνέμους τόν χειμώνα, και άδυνατεί να μάς προφυλάξη από την ζέστην τό καλοκαίρι. Ξεύρετε τί είναι καλυμμαχι έν μηνί Ίουνίω; Κάμινος φλεγόμενη...

— Έν τούτοις δέν ήμπορούν να του βάλουν μπόρ...

— Άς τό αλλάξουν έντελώς. Άς επιτρέψουν...

— Ψαθάκι; Μα μιλείς σοβαρώς, παπα μου;

— Γιατί όχι; Νομίζεις, ότι θα είμεθα όλιγώτερον Χριστιανοί με ένα παναμά, έστω και μαύρον; Η φοβεΐσαι μήπως δέν μάς άναγνωρίζη τό ποιμνιόν μας;

— Ακριβώς. Ίσως μάλιστα και έξεγερθῆ.

— Καθόλου, θα τό συνειθίση. Μα ένα παναμά θα είμεθα δροσερώτεροι και καθαρώτεροι, διότι ό ιδρώς δέν θα μεταβάλλεται εις λίγδαν επάνω εις τό μαύρο ύφοςμα του σημερινού καλύμματος. Έγώ νομίζω, ότι αυτή ή μεταρρυθμίσις θα είναι μία από τας καλλιτέρας και πρακτικώτερας που ήμπορούν να γίνουν.

— Και όμως υπάρχει ένας κίνδυνος. Μία φορά και επιτραπή τό ψαθάκι διά τό καλοκαίρι και ή μαύρη ρεμπουμπλικα διά τόν χειμώνα, ποίος θα συγκρατήση τούς νεωτέρους ιδία από τό να παρακολουθούν ένλοτε και την μόδα; Φαντάσου λοιπόν, παπα μου, με τυρόλ ή με ψαθάκι του σχήματος της μόδας.

— Θα μάς συγκρατήση ό σεβασμός προς τό σχήμά μας. Αυτό άρκει. Είμαι εκ των μορφωμένων κληρικών και δέν έννοώ αυτήν την έπιμονήν εις τά πεπαλαιωμένα πράγματα, όταν δέν δικαιολογούνται ούτε από ιστορικούς λόγους... Έπειτα, προσέθεσε μειδιών, μήπως και τώρα δέν παρακολουθομεν την μόδα;... Κύτταξε εδώ...

Και μου έδειξεν ένα σχίσμον από τό γόνατον και κάτω.

— Όλοι έχομεν... φαινομηρίδας...

T. II.

Η ΛΑΤΡΕΥΤΗ

Αγαπητά μου,

Αυτά, πού είμαι έτοιμη να γράψω εις την στήλην αυτήν σήμερα, θά ήτο ίσως καλλίτερον να τα άπηύθυνα προς τους άνδρας αναγνώστας του «'Απ' Όλα», διότι αυτούς ενδιαφέρει και το κυριώτερον προέρχονται από ένα του ίδιου των φύλου. Άλλ' επειδή δια των λόγων αυτών κρίνεται το φύλόν μας, τα στεγάζω εις την σελίδα μας. Έχω την έλπίδα, ότι δεν θά παρέλθουν και από αυτούς άπαρατήρητα. Ίδου περι τίνος πρόκειται:

Είχα πολύν καιρόν να συναντήσω ένα οικογενειακόν μας φίλον, περι του οποίου άλλοτε έμάνθανα συχνά πολλά κοινωνικά κατορθώματα, οτε τον βλέπω προχθές να με πλησιάζη.

— Τι έγινες, Νίκο; τον έρωτώ, έχω χρόνια να σε ιδώ· μήπως έταξίδευες ή ήσο άρρωστος;

— Ούτε το έν, ούτε το άλλο.

— Τότε πώς εξηγείται ή εξαφάνισίς σου αυτή;

— Κυρία, επιτρέψατέ με να σας έξομολογηθώ έλευθέρως· μάθετε ότι από την ήμέραν πού έπαυσεν ο κόσμος να όμιλη για με και για τα σκάνδαλά μου, έγω ζώ τον εύτυχέστερον βίον, ζώ δια ν' αγαπώ. Ένυμφεύθη.

— Τα συγχαρητήριά μου, του είπον, ένφ τον εκύτταξα μ' έν βλέμμα παράξενον.

Έκείνος το άντελήφθη.

— Δέχομαι τα συγχαρητήριά σας, κυρία, διότι τ' άξιζω. Εις τα πρώτα έτη της νεότητός μου παρεσύρθην και έγω από το ρεύμα. Έπίστευα, όπως τόσοι άλλοι, ότι δεν δοκιμάζει τις την εύτυχίαν, παρά μίαν φοράν με την ιδίαν γυναίκα. Έφρόνουν, ότι γνωρίζει τις την ψυχήν της γυναίκος εις μίαν στιγμήν, όταν παίρνη το φιλί της. Και όμως, κυρία, αυτήν την στιγμήν έχω το θάρρος να διατυπώσω, ότι τίποτε δεν είναι ψευδέστερον και πλέον συκοφαντικόν, όσον και βλακώδες, από την ιδέαν αυτήν. Δια να γνωρίση κανείς την γυναίκα, δια να δυνηθη κανείς να εκτιμήση όσας τας ψυχικάς και ήθικάς χάριτας, τας οποίας ή Πρόνοια έδωσεν εις το πλασμα-

Η μόνη

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

δμογενής κυρία οδοντοίατρος

MARIA K. ΓΑΒΡΙΗΛ

Μεγάλη οδός Πέραν, 204, Άζαριάν χάν, 2, ξναντι του Λυκείου του Γαλατά Σεραγίου.

τάκι αυτό, πρέπει ν' αφιερώση ένα βίον δια μίαν γυναίκα, και επειδή αυτό δεν άρκει, πρέπει να συγκεντρώση όλα τα βλέμματά του, όσας τας σκέψεις του δι' αυτήν. Εις άμοιβήν δε θά γνωρίση την σταθερωτέραν εύτυχίαν και ή χαρά του, μακράν του να έλαττωται, θά αύξάνη από ήμέρας εις ήμέραν, διότι, σας βεβαιώ, ότι δεν ύπάρχει τίποτε το θαυμαστότερον επί της γής, παρά το σώμα και ή καρδιά της λατρευτής γυναίκος, όταν δια των φροντίδων του αγαπώντος και της θερμής του έρωτός του κατορθώση να έπικοινωνήση ψυχικώς προς την λατρευτήν του. Έγνώρισα τας απολαύσεις της ζωής, αλλά σήμερα είμπορώ να σας διαβεβαιώσω, ότι εκείνος μόνος θά γνωρίση την εύτυχίαν εις τον έρωτα, ο οποίος θά αφιερώση την ζωήν του δια μίαν γυναίκα και χάριν της λατρευτής του απομακρυνθη από όσας τας υπόπτους απολαύσεις της ζωής. Η λατρευτή μου σύζυγος μ' έκαμεν εύτυχή.

Αυτά μου είπεν ο οικογενειακός μας αυτός φίλος και τώρα σκέπτομαι:

— Πόσα άρά γε κορίτσια καλά, με πλούτον άρειών και καλών αισθημάτων, δεν είναι έτοιμα να κάμουν ανά ένα άνδρα εύτυχή! Και όμως το εύεργέτημα αυτό δεν γίνεται, διότι παραγνωρίζονται από εκείνους ακριβώς, οι οποίοι έχουν συμφέρον να τα εκτιμήσουν πρώτοι...

Με πολλά φιλιά.

Αθηναίς Ρ.**ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ**

Όμιλήσαμεν εις το προηγούμενον φύλλον πώς πρέπει αι μητέρες να ανατρέφουν τα κορίτσια των· έπεφυλάχθην να όμιλήσω ιδιαιτέρως δι' έν άλλο καθήκον, το όποιον επίσης έχουν άπέναντι αυτών: το καθήκον να άποκαλύψουν εις τας θυγατέρας των το μυστήριον της ζωής, δια το όποιον και προετοιμάζονται.

Είναι παρατηρημένον και εις τους χρόνους μας άκόμη, ότι αι μητέρες πάσχουν από μίαν άκαταλόγιστον σεμνοτυφίαν δια τα κορίτσια των. Τ' άφίνουν να μεγαλώνουν εις μίαν άγνοιαν φοδεράν των νόμων της φύσεως, ή όποία θα είναι πάντοτε επιβλαβής εις την υγείαν και την ψυχήν της κόρης.

Και ένφ πρό αυτής άφίνουν να λέγωνται και να γίνωνται πράγματα ύποπτα άμφίβολα, μ' όλα ταυτα ούδέν λέγουν εις αυτάς έξ όσων πρέπει ν' άκούσουν δια το σώμά των και τας άλλουώσεις του, τας οποίας αυτό λαμβάνει κατά την έφηβικήν ήλικίαν και τον γάμον.

Αυτό άποκαλούν άθωότητα και όμως ούδέν άλλο είναι παρά ύποκρισία. Διότι σήμερα δεν φαντάζομαι μίαν κόρην ένήλικον, ή όποία να εύρίσκεται πρό άγνώστων. Ποίος όμως την έμύησεν; Είτε μία μεγαλειτέρα της φίλη, είτε κάποιο άδιάκριτον βιβλίον, είτε αυτή ή φαντασία της. Άλλά ή άποκάλυψις αυτή δεν είναι υγιής, σύμφωνος με τας νέας περι άνατροφής άρχάς, ένφ δε έπρεπε να γίνεται από την μητέρα, και μόνον άπ' αυτήν, γί-

νεται τούναντίον από πρόσωπα ζένα προς την αγάπην της κόρης.

Αι μητέρες άς έννοήσουν άπαξ δια παντός, ότι δεν είναι αίσχροτης ή γνώσις των νόμων της φύσεως, καθώς ότι είναι καθήκον των να όπλίζουν την κόρην των με όσας τας έπιστημονικάς γνώσεις, αι όποιαι ταις είναι άπέναντι αυτών άπαραίτητοι.

Τ' ΑΛΕΞΗΛΙΑ

Εύρίσκονται εις την βασιλείαν των. Άποτελούν το καλλίτερον συμπλήρωμα της στολής μας. Θέλετε να είπωμεν μερικά δια τα σχήματά των πού συνειθίζονται έφέτος;

Το καλοκαίρι αυτό τα γυναικεία άλεξήλια είναι ποικιλώτατα και έκκεντρικά. Και έν πρώτοις έχομεν την όμβρέλλαν του Τογγίνου, ή όποία ύψούται όλίγον προς την κορυφήν και σχηματίζει τοιουτοτρόπως καμπύλην. Η όμβρέλλα αυτή γίνεται από διάφορα ύφάσματα, τα όποια τίθενται έναλλάξ κατά μήκος ή εις το πλάτος της όμβρέλλας, ώστε να παρουσιάζεται ως πολύχρωμον μωσαϊκόν.

Συνειθίζονται επίσης και όμβρέλλαι με έναλλάσσοντα μεταξωτά μαύρα και άσπρα δια να συνοδεύσουν φορεσιά άνοικτου χρώματος.

Αι θολωται όμβρέλλαι (dome) με μπαλλένες κρυμμένες με μουσελίνα έξακολουθούν να διατηρούν την προτίμησιν την κυριών της άριστοκρατίας. Πολλάκις φέρουν τέσσαρας φióγκους εις τας τέσσαρας γωνίας δια να συμμαζεύουν το πλάτος.

Όμβρέλλαι σχήματος dome με βολάν εις πολλές παραλλήλους σειράς από της περιφερείας εις την κορυφήν προτιμώνται επίσης το θερος τουτο.

Τα χέρια της όμβρέλλας και έφέτος έξακολουθούν να διατηρώνται μακρά. Έθεάθησαν μερικά όμβρέλλαι στολισμένα με γιρλάντες έξ άνθέων, επίσης και όμβρέλλαι με χέρι, το όποιον τσακίζεται και τουτο δια τας έποχουμένας κυρίας, άλλ' αυται είναι έκκεντρικότητες, αι όποιαι δεν θά γενικευθούν.

ΙΑΝΘΗ

ΜΕΓΑΣ
ΟΡΙΑΜΒΟΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Πολύσαρκος !!!

Έάν θέλετε να γίνετε κομποί, μεταχειρισθήτε την

ΙΟΘΗΥΡΙΝΕ
(Ίωδυρίν)

τεσ Dr DESCHAMP

Το μόνον άποτελεσματικόν και άθώον φάρμακον, μη καταστρέφον τον στόμαχον.

Εύρίσκεται εις όλα τα Φαρμακεία και Φαρμακεία

'Ασ' Όλα

17

ΟΙ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
του 'Ασ' Όλα
Βραβεία : μέχρι 2 Λ. Τουρκ.
έβδομαδιαίως.
 Χορηγία κ. ΙΣΑΑΚ ΤΣΑΟΥΣΟΓΛΟΥ

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ

Την εβδομάδα ταύτην εκρίθησαν αξία βραβείου τα εξής :

Η μάνα	Γρ. 40
Απωλεσθέν όνειρον	30

Τό όλον Γρ. 70

Διανεμηθέν ποσόν διά 16 εβδομάδας Γρ. 2,590.

Παρακαλούνται οί βραβευθέντες όπως την μεταμεσημβριάν της προσεχούς Τετάρτης παρουσιάσθωσιν *αυτοπροσώπως* εις τή Γραφείά μας, αποδείξωσι τήν ταυτότητά των και δηλώσωσι τās διευθύνσεις των, διότι μετά τήν βράβυσίν των τά όνόματά των (τών τυχόν διά ψευδωνύμου διαγωνιζομένων) θέλωσι δημοσιευθῆ.

Αί πληρωμαί των ποσών γίνονται έκ των Γραφείων μας δι' επιταγών.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΕΡΓΑ

Η ΜΑΝΑ

Ποιό είναι 'κείνο τὸ πουλί
 ποῦ τρεμοπτερουγίζει
 καὶ 'πάνω ἀπ' τὸν ποταμὸ
 'σάν τὸ τρελλὸ γυρίζει ;
 Μὴ τοῦ τσακίσαν τὰ φτερά ;
 Μήπως σταριοῦ κλωνάρι
 τοῦ 'πεσε μέσα στὸ νερὸ
 καὶ θέλει νὰ τὸ πάρῃ ;

Δὲν εἶναι στάρι, εἶν' μικρὸ
 νεοφτερογογο πουλάκι,
 καὶ 'κείνο π' ἀνεμοχτυπᾷ
 σάν τὸ τρελλὸ γεράκι,
 εἶναι ἡ δόλια μάνα του
 ποῦ βλέπει μὲ τρομάρα
 τὸ μαῦρο χαροπάλεμα,
 τῆ φοβερῆ λαχτάρα.
 Τῆς τ' ἀρπάξε ἀπ' τὴ λυγιά
 ἄπονη τραμοντάνα
 καὶ τῶριξε στὸν ποταμὸ,
 κ' ἡ ἄμοιρη ἡ μάνα,

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΗΨΙΑ
ΔΙΑ ΤΟΥ
ΟΞΥΓΟΝΟΥ ΕΝ Τῆ ΓΕΝΕΣΕΙ ΤΟΥ

Πληγαὶ καὶ καυσίματα, Στοματίτις, Ἀφθαί, Ἀμυγδαλαί, Δαρυγγίτις κτλ. κτλ. Θεραπεύονται διὰ τοῦ

BOROSAL

Ἐὰν θέλετε προφυλακτικὸν κατὰ παντὸς μολύσματος καὶ ἐπιδημίας, μεταχειρίζεσθε τὸ

BOROSAL

Ἐὰν ἐπιθυμεῖτε νὰ ἔχετε λευκοὺς καὶ ὑγιεῖς ὀδόντας, μεταχειρίζεσθε πάντα ὡς ὀδοντότριμμα τὸ

BOROSAL

Εἰς τὸν κηδόμενον τῆς υγείας του, ἀναπόφευκτον τὸ

BOROSAL

Εὐρίσκειται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία καὶ Φαρμακευτῆρεα.

στρουφογυρνᾷ 'πὸ πάνω του,
 χτυπιέται, πικροκραζει
 καὶ νὰ τ' ἀρπάξῃ σὲ στροφή
 τοῦ ποταμοῦ κυττάζει...

* *

« Μὰ γιὰ τὸν πόνο τοῦ φτωχοῦ
 > ἡ ἄπονη ἡ Μοῖρα,
 > ἔχει τὸ ρέμα 'λόισιο
 > χωρὶς νὰ κἀνῃ γύρα
 > κι' ἂν εὐρ' ὁ δόλιος κούμπισμα,
 > σὰν χάρος μαῦρο κῦμα
 > θὰ τὸν ξεσύρῃ ἀπὸ 'κεῖ
 > στὸ ἄπατό του μνήμα !

> Μόνο στῆς μάνας τὴν καρδιά
 > σὲ ὄλη του τὴν πλάσι
 > ἐδέχθ' ὁ Πλάστης, μόν' ΕΚΕΙ,
 > ὁ ΝΟΜΟΣ νὰ χαλάσῃ !
 > Γίνετ' ὁ νάνος γίγαντας,
 > βραχόβουν' ἡ καρδιά της
 > ὅταν 'θωρῆ σὲ κίνδυνο
 > τὰ σπλάχνα τὰ παιδιὰ της !»

* *

Σήμαν' ἡ ὥρα ! Ἡ ἄμοιρη,
 σ' ἀφρόσκαπα λιθέρια
 σὰν τὸ 'δε νὰ παραχτυπᾷ,
 μὲ μιά φωνὴ ἀνάγια,
 ἀφάνταστη, ποῦ ξέσχισε
 τὰ οὐράνια : « Τὸ παιδί μου,
 σπλάχνο μου ! Σῶστο, Πλάστη μου
 ἡ πάρε τὴ ζωὴ μου ! »
 Εἶπε.. Καὶ 'χύθη στὸ νερὸ
 σὰν ἀεροβολίδα
 μὲ μ' ἄγρια, στὰ στήθεια της
 τὰ μητρικά, ἐλπίδα...
 Μὰ 'κεῖ... ἡ Μοῖρα τέλειωνε
 τῆ μαύρη τῆ γραφὴ της...
 Τὸ ρέμα σέρν' ἀμέριμνο...
 μάνα μὲ τὸ παιδί της...

Ἄγκυρα. Φ. ΡΑΥ ΜΟΝΔΟΣ

ΑΠΩΛΕΣΘΕΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

Ἄφρονος ἔκ τῆς ὁδοῦ φαίνεται νέος, ὅστις μᾶλλον ἐφαίνεται γέρον, ἄγων τὸ εἰκοστὸν πέμπτον τῆς ἡλικίας του, ἰσχνός, ρακένδυτος καὶ ἀσκεπής, ὅστις ἀμέσως ἀνεμίχθη μετὰ τῶν ὀλονέν ἀξαναμένων ταξιδιωτῶν.

Οὔτοι, μόλις εἶδον αὐτόν, ἐψιθύριζον γελῶντες καὶ κομπάζοντες : « Εἶναι τρελλός » καὶ χάριν ἰδιασκεδάσεως διερχόμενοι πρὸ αὐτοῦ, τῷ ἀπέτεινον μυρίας ἀνοήτους ἐρωτήσεις. Ἐπὶ πολλὴν ὥραν ὁ τυλαίπαρος νέος ἐγένετο ἀντικείμενον διασκεδάσεως τῶν ἀφρόνων ἀνθρώπων, καὶ τίς οἶδεν ὀποίων πικριῶν τὸν σάλον τῆς κατεσπαργμένης καρδίας του ἀνηλεῶς ἀνεκίνουν.

Οὔτος, μόλις εἶδον αὐτόν, ἐψιθύριζον γελῶντες καὶ κομπάζοντες : « Εἶναι τρελλός » καὶ χάριν ἰδιασκεδάσεως διερχόμενοι πρὸ αὐτοῦ, τῷ ἀπέτεινον μυρίας ἀνοήτους ἐρωτήσεις. Ἐπὶ πολλὴν ὥραν ὁ τυλαίπαρος νέος ἐγένετο ἀντικείμενον διασκεδάσεως τῶν ἀφρόνων ἀνθρώπων, καὶ τίς οἶδεν ὀποίων πικριῶν τὸν σάλον τῆς κατεσπαργμένης καρδίας του ἀνηλεῶς ἀνεκίνουν.

Οὔτος, μόλις εἶδον αὐτόν, ἐψιθύριζον γελῶντες καὶ κομπάζοντες : « Εἶναι τρελλός » καὶ χάριν ἰδιασκεδάσεως διερχόμενοι πρὸ αὐτοῦ, τῷ ἀπέτεινον μυρίας ἀνοήτους ἐρωτήσεις. Ἐπὶ πολλὴν ὥραν ὁ τυλαίπαρος νέος ἐγένετο ἀντικείμενον διασκεδάσεως τῶν ἀφρόνων ἀνθρώπων, καὶ τίς οἶδεν ὀποίων πικριῶν τὸν σάλον τῆς κατεσπαργμένης καρδίας του ἀνηλεῶς ἀνεκίνουν.

Οὔτος, μόλις εἶδον αὐτόν, ἐψιθύριζον γελῶντες καὶ κομπάζοντες : « Εἶναι τρελλός » καὶ χάριν ἰδιασκεδάσεως διερχόμενοι πρὸ αὐτοῦ, τῷ ἀπέτεινον μυρίας ἀνοήτους ἐρωτήσεις. Ἐπὶ πολλὴν ὥραν ὁ τυλαίπαρος νέος ἐγένετο ἀντικείμενον διασκεδάσεως τῶν ἀφρόνων ἀνθρώπων, καὶ τίς οἶδεν ὀποίων πικριῶν τὸν σάλον τῆς κατεσπαργμένης καρδίας του ἀνηλεῶς ἀνεκίνουν.

Οὔτος, μόλις εἶδον αὐτόν, ἐψιθύριζον γελῶντες καὶ κομπάζοντες : « Εἶναι τρελλός » καὶ χάριν ἰδιασκεδάσεως διερχόμενοι πρὸ αὐτοῦ, τῷ ἀπέτεινον μυρίας ἀνοήτους ἐρωτήσεις. Ἐπὶ πολλὴν ὥραν ὁ τυλαίπαρος νέος ἐγένετο ἀντικείμενον διασκεδάσεως τῶν ἀφρόνων ἀνθρώπων, καὶ τίς οἶδεν ὀποίων πικριῶν τὸν σάλον τῆς κατεσπαργμένης καρδίας του ἀνηλεῶς ἀνεκίνουν.

Ἄφρονος, ὡς νὰ τοῦ ἐπῆλθε σκέψις τις, ὀρμᾷ ἐναντίον μου, μὲ ἀρπάξει ἐκ τοῦ τραχήλου, κραυγάζων :
 — Δολοφόνε, ἄτιμε, σὺ μοῦ τὴν ἐκλεψες, σὺ μοῦ πήρες τὴν εὐτυχίαν μου, νά, ἄτιμε, θὰ σὲ πνίξω...

Καὶ λέγων ταῦτα, ὀλονέν μὲ ἐσφιγγε τὸν λαιμόν, χάρις ὅμως εἰς τὰς ὀλίγας δυνάμεις μου καὶ τὴν ἀταραξίαν μου, κατώρθωσα νὰ ἀπελευθερωθῶ καὶ προσέτι νὰ τὸν ἐπαναφέρω εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν ἀναχωρῶν δὲ μετὰ τινος στιγμῆς, τὸν βλέπω καθήμενον ἐπὶ ὀγκολίθου τινὸς καὶ ἐπιδοθέντα εἰς μελαγχολικὰς σκέψεις, αἵτινες μὲ ἐφερον εἰς συναίσθησιν ψυχολογικῆς μελέτης.

* *

Ἄγνων ἀνθρωπότης ! ἔλεγον κατ' ἑμαυτόν, σκεπτόμενος τοῦτον τὸν δυστυχῆ νέον. Ὁ Θεὸς οὐδόπως εἶναι ἄδικος, ἀλλὰ μόνον ἡμεῖς. Διὰ τί εἰς τὸ πλάσμα τοῦτο, εἰς τὸ ὅποιον ἡ φύσις ἐπεδαψίλευσεν ὅλας τὰς κακουργίας του διατί, λέγω, νὰ δεικνύμεν τσαυτὴν ἀγνωμοσύνην, γελῶντες καὶ σκώπτοντες αὐτό ; Ἄντι τῆς εὐσπλαγγνίας μας, εἶδε γέλωτας, ἀντι τῆς ἀνακουφίσεως, σκώμματα οὐδεὶς τὸ περιέβαλεν ἐν τούτοις δὲν εἶναι πλάσμα καὶ τοῦτο τοῦ Θεοῦ ; Οὐδόπως ἡ ἐκ τῶν ὀχρῶν χειλέων του κλαυθμηρὰ κραυγὴ ἔδωσε ποιῶν τινα αἰσθησιν εἰς τὰ σκληρὰ στήθη σας ;

Εἶναι τρελλός ! καὶ ἀρκεῖ τοῦτο, ἵνα τὸν ἐμπαίξῃ ἡ δῆθεν ὑγιὴς μερὶς τῆς κοινωνίας. Καὶ διατί νὰ μὴ ὑπάρχῃ φιλανθρωπία ; Εἶναι ἀρὰ γε τόσον ἀνηλεὴς εἰς τὰ ὀρφανὰ ταῦτα τῆς μοίρας, εἰς τοὺς ἀποκλήρους τῆς τύχης !

Πάν τὸ ἐπὶ τῆς γῆς ἔχει καὶ τὴν ἱστορίαν του, ἐπομένως καὶ ἡ τοῦ νέου, εἶναι δὲ ἡ ἐξῆς :

* *

Ἦτο πτωχὸς ὑπάλλληλος, ὅτε, κατὰ κακὴν του βεβαίως τύχην, ἠγάπησε τὴν μονογενῆ θυγατέρα τοῦ κυρίου του. Ἀλλὰ, μολονότι χρηματικῶς πτωχός, ἐν τούτοις ἡ φύσις τὸν εἶχε πλουτίσει διὰ διαφορῶν προτερημάτων. Ὡραῖος, εὐσταλής, μὲ ὀφρῦς καὶ κόμην μέλαιναν, μὲ ἀνάστημα μεγαλοπρεπές καὶ προδίδον τι τὸ ἀνδρικόν, ἦτο τὸ πρότυπον ὀραιότητος ὀλων τῶν ἐν τῇ νήσῳ νέων. Πράγματι καὶ ἡ κόρη τὸν ἠγάπησε καὶ δὲν ἔμενε πλέον εἰμὴ μόνον ἡ συγκατάθεσις τοῦ πατρὸς της καὶ τὸ ὄνειρόν των θὰ ἐπραγματοποιούτο. Ἀλλ' ὁ πατήρ, σκληρὸς καὶ ἀπαίσιος, φεῦ ! ἀντι τῆς συγκαταθέσεως τοῦ τούναντιον πληροφορηθείς τοῦτο, ἐκδιώκει ἐκ τοῦ καταστήματος αὐτόν, νυμφεύει τὴν κόρην του μετὰ τινος νέου, ὅστις ἦτο υἱὸς ἐνὸς τῶν φίλων του πρὸς τελείαν κατατροφὴν τοῦ νέου, πωλεῖ τὸ κατάστημα καὶ ὄλη ὄμοῦ ἡ οἰκογένεια ἀναχωρεῖ δι' ἄλλην χώραν μένει δὲ μόνον ὁ νέος ἔρημος, ἀνευ ἐργασίας, ἀνευ μνηστῆς, ἀνευ οὐδενὸς στηρίγματος, ἀποβάς ὀλίγον κατ' ὀλίγον παράφρων.

Εἶθε νὰ ἀπέθνησκε. Ποσάκις δὲν ἐπεκαλέσθη τὸν θάνατον ! Τὸ χῶμα τοῦ τάφου του θὰ ἦτο ὑποφερτότερον τῆς ἀπαιχθοῦς κοινωνίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ σήμερον σῦρει τὸ καταπεποιημένον σαρκίον του. Τοῦλάχιστον ἐν αὐτῷ ὑπάρχει τελεία γαλήνη.

Ἀλλὰ, φαίνεται, ὅτι ἔχει ἀνάγκην καὶ τῶν τοιούτων πλασμάτων ἢ κοινωνίας.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΛΙΑΠΗΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ
Διπλωματοῦχος τῆς Ὀδοντοιατρικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων, μέλος τοῦ Γενικοῦ Συνδέσμου τῶν ὀδοντοιατρῶν τῆς Γαλλίας.

Γνωστὸς ἐν Πέραν διὰ τὴν τελείαν θεωρητικὴν καὶ ἐμφραξίν των ὀδόντων, τὴν ἀνευ πόνου ἐξαγωγήν των ριζῶν καὶ πάσης τεχνικῆς ὀδοντοιατρικῆς ἐργασίας ἀναλαμβάνει δι' ὅλους νεωτέρων συστημάτων τὴν θεραπείαν καὶ κατασκευὴν αὐτῶν εἰς τὸ ὀδοντοιατρικὸν αὐτοῦ :

Ἀπὸ τῆς 9—12 π.μ. καὶ 1—6 μ.μ. ὥρας **Μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Πέραν, ὁδὸς Μήσκ, ἀρ. 18, διαμ. 5, ἀπέναντι τῆς Σεβικῆς Πρεσβείας.**

Πᾶσα ἐργασία σιγρὰ καὶ ἡγυνημένη.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Είχαμεν ὅλοι καθήσει εἰς τὸ ἀνδρὸν τῆς ἐξοχικῆς ἐπαύλεως τοῦ φίλου μας μετὰ τὸ γεῦμα. Ἐπίναμεν ὑπὸ τὴν σκιάδα τὸν καφέ καὶ οἱ περισσότεροὶ εἶχαμεν ἀνάψει τὰ τσιγάρα μας.

Συνεχίζαμεν τὴν ὁμιλίαν ποῦ εἶχαμεν ἀρχίσει εἰς τὸ τραπέζι. Ἦτο μία ὁμιλία, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ αἱ γυναῖκες ἔλαβον μέρος. Τὸ θέμα, ἄλλως τε, ἦτο τοιοῦτον, ὥστε νὰ ταῖς τὸ ἐπιτρέπη.

Ἐμιλούσαμεν περὶ σταθερότητος εἰς τὸν ἔρωτα καὶ καθεὶς ἀπὸ ἡμᾶς ἀνέφερον ὅσα ἐπεισόδια εἴξευρε σχετικὰ μετὰ τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν ὑπεστήριζε. Μόνον ὁ φίλος μας Γεώργιος, ἓνα πολὺ συμπαθητικὸ γερωντάκι, δὲν ἐλάμβανε πολὺ μέρος εἰς τὴν ὁμιλίαν.

— Πῶς, σεῖς, κύριε Γεώργιε, τοῦ λέγει ἡ οἰκοδέσποινα, δὲν λέγετε τίποτε καὶ μ' ὅλα ταῦτα θὰ ξεύρετε τόσα πολλά!

— Δὲν λέγω ὄχι, ἀλλ' ὅσα ξεύρω εἶναι ἐπεισόδια τοῦ παλαιοῦ καιροῦ καί, καθὼς φαντάζεσθε, οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ αἰσθήματά των ἀλλάσσουν, δὲν μένουν ποτὲ οἱ ἴδιοι.

— Καὶ ὅμως πρέπει καὶ σεῖς νὰ μᾶς εἰπῆτε κάτι.

— Ἔστω, ἀφοῦ ἐπιμένετε. Θὰ σᾶς διηγηθῶ κάτι τι ποῦ συνέβη εἰς ἐμὲ τὸν ἴδιον, κάτι τι, τὸ ὁποῖον μ' ἔκαμε νὰ παραβῶ τὸ καθήκόν μου.

Ἄλλοι ἐστρέψαμεν τὴν προσοχὴν μας πρὸς αὐτόν. Καὶ ὁ γέρον ἤρχισε νὰ διηγῆται:

Συνέβη πρὸ πολλῶν ἐτῶν αὐτὸ εἰς ἓνα μικρὸν προάστειον τῆς πόλεώς μας, μικρὸν καὶ ἀπομακρυσμένον.

Εἶχα διορισθῆ ἐκεῖ «διευθυντῆς τοῦ ταχυδρομικοῦ καὶ τηλεγραφικοῦ γραφείου τοῦ προαστείου αὐτοῦ», ἀλλὰ, μὴ τρομάζετε, ἤμην διευθυντῆς ἑνὸς γραφείου, τὸ ὁποῖον, ἐκτὸς ἑνὸς διανομέως, δὲν εἶχε κανένα ἄλλον ὑπάλληλον.

Ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐτηλεγράφουν, ἐγὼ ἐδεχόμην τὰ τηλεγραφήματα καὶ ἐγὼ ἐδεχόμην τὰς ἐπιστολάς. Ἐν τούτοις, ἂν καὶ ἤμην ὁλόμονος, μὴ νομίζετε, ὅτι ἤμην καὶ πολὺ ἀπρησολημένος· τὸ προάστιον κατωκεῖτο ἀπὸ μερικὸς γεωργούς καὶ ψαράδες, οἱ ὅποιοι πολὺ ὀλίγας συναλλαγὰς εἶχαν μετὰ τὴν Πόλιν, καί, ἂν ἐξαιρέσης μίαν ἐφημερίδα ποῦ ἔπαιρνε κάθε ἐβδομάδα ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ καὶ τρία-τέσσαρα γράμματα τὴν ἐβδομάδα ποῦ ἤρχοντο καὶ ἐστέλλοντο τὴν ἐβδομάδα, τίποτε ἄλλο δὲν μ' ἀπρησχόλει. Θὰ ἐξηκολούθει αὐτὴ ἡ ζωὴ ἐπ' ἀπειρον, ἂν δὲν ἤρχετο εἰς τὸ προάστιον αὐτὸ νὰ κατοικήσῃ εἰς ἄγνωστος κύριος.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, τριακονταπέντε ἕως σαράντα ἐτῶν, ἄνθρωπος μετὰ συμπαθῆ φυσιογνωμίαν, ἦλθε καὶ ἐκάθησεν εἰς ἓνα ἀπομακρυσμένον σπιτάκι. Σχεδὸν κανεὶς δὲν ἐγνώριζε καὶ πῶς λέγεται, διότι μετὰ κανένα δὲν ὠμίλει ἐπρωτίμῃ νὰ κάμῃ μόνηρες περιπάτους ἀνά τὰ δάση καὶ νὰ κἀσεται κατόπιν

ὁλόμονος εἰς τὴν κατοικίαν του. Πουθενὰ δὲν ἐπήγαινε.

Ἀλλὰ, ἂν καὶ δὲν ἐσύχναζε πουθενὰ, μ' ὅλα ταῦτα ἤρχετο εἰς τὸ ταχυδρομεῖον κάθε ἡμέραν. Ὀλίγα λεπτὰ πάντοτε πρὶν φθάσῃ τὸ ταχυδρομεῖον τῆς Πόλεως, ἐπερίμενε τὴν ἀφιξίν του καὶ ὅταν ἔβλεπε νὰ ἔρχεται ὁ πενιχρὸς σάκκος, ἐπλησίαζε τὴν θυρίδα καὶ μετὰ ἤρῳτα:

— Ὑπάρχει κανένα γράμμα εἰς τὸ ὄνομα: Ἰωάννου Εὐλαμπίδου;

Πραγματικῶς ὑπῆρχε. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ τὴν ἄλλην καὶ τὴν ἐπομένην ἐν γράμμα εἰς τὴν διεύθυνσιν Ἰωάννου Εὐλαμπίδου καὶ ἡ ἐπιμονὴ αὐτῆ τῶν γραμμάτων μ' ἔκαμε νὰ γίνω προσεκτικὸς.

Ἦτο πάντοτε τοῦ αὐτοῦ εἴδους φάκελλοι, μικροί, τετράγωνοι, εὐώδεις, γραμμένοι μ' ἓνα λεπτὸν γυναικεῖον χαρακτῆρα. Μάλιστα, ὅταν ἐπλησίαζε κανεὶς τοὺς φακέλους αὐτοὺς εἰς τὸ πρόσωπον, ἦσθάνετο μίαν εὐωδίαν βιολέττας.

Ἄ! ἐξάπαντος τὰ γράμματα αὐτὰ δὲν ἦσαν οὔτε ἐμπορικά, οὔτε ὑπηρεσιακὰ γράμματα. Τὸ φαντάζεσθε.

— Θὰ ἦσαν ἐρωτικὰ γράμματα, ἐπιθύρισε μία δεσποινὶς καταπορφουμένη.

— Ἐξάπαντος, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρον. Ἀλλ' ὁ παράδοξος αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν ἐλάμβανε μόνον κάθε ἡμέραν τὸ γράμμα του, ἀλλὰ πάντοτε ἔστελνε καὶ τὸ ἰδικόν του.

Κάθε πρωὶ εἰς τὰς ἑννέα ἤρχετο τὸ ταχυδρομεῖον καὶ τὴν ἰδίαν ἡμέραν εἰς τὰς τέσσαρας ἔφευγεν ἀπὸ τὸ προίστειόν μας.

Εἰς τὰς ἑννέα παρὰ πέντε ὁ παράδοξος ξένος εὐρίσκετο εἰς τὸ γραφεῖόν μου διὰ νὰ πάρῃ τὸ γράμμα του καὶ εἰς τὰς τέσσαρας παρὰ δέκα πάλιν ἔφθανε διὰ νὰ δώσῃ τὸ ἰδικόν του.

Τὰ γράμματα ποῦ ἔφερον εἶχον αὐτὸ τὸ χαρακτηριστικόν, ὅτι ἐστέλλοντο πάντοτε εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ γυναικεῖον πρόσωπον. Εἰς τὴν δεσποινίδα Εὐανθίαν Τριχοῖδου, Poste Restante, Πέραν, καὶ ἀπέπνεον τὴν ἰδίαν πάντοτε εὐωδίαν μιγέ. Αὐτὴ ἡ ζωὴ διήρκεσε μῆνας, τὴν ἐσυνείθισα δὲ τόσον, ὥστε πολλάκις, ὅταν τὸ ὀρολόγιόν μου ἔσταμάτα, τὸ ἐκάνονίζα σύμφωνα μετὰ τὰς ἐπισκέψεις αὐτοῦ τοῦ ξένου.

Ἀλλ' ἂν αἱ ἐπισκέψεις καὶ τὰ γράμματά του ἦσαν στερεότυπα καὶ ἀμετάβλητα, ἡ φυσιογνωμία του δὲν ἦτο πάντοτε ἡ αὐτὴ ὅταν μ' ἔδιδε τὸ γράμμα του· ἄλλοτε τὸ ἔφερε μετὰ μειδίαμα, ἄλλοτε μετὰ πρόσωπον δεικνύον ἀγωνίαν καὶ ἄλλοτε πάλιν ἡ ἔκφρασις του ἐδεικνύετο θολωμένη ἀπὸ τὴν θλίψιν.

Μίαν ἡμέραν ὁ ξένος αὐτὸς ἔφθασεν ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους· ἦτο μόλις τρεῖς ἡ ὥρα, τὸ πρόσωπόν του ἦτο κατακόκκινον, ὠργισμένον σχεδόν, ἔρχεται πρὸς ἐμὲ καί, χωρὶς νὰ με παρατηρήσῃ, ρίπτει ἀπὸ τὴν θυρίδα τὸ γράμμα του καὶ φεύγει.

Τὸ ἐπῆρα, τὸ ἐσφράγισα καὶ τὸ ἔρριψα εἰς τὸν σάκκον. Ὁ ξένος ἀπεμακρύνθη. Ἐνόμισα ὅτι, ὅπως πάντοτε συνέβαινε, δὲν θὰ τὸν ἔβλεπον τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀλλ' ἠπατήθη.

Εἰς τὰς τέσσαρας παρὰ πέντε ἐπιστρέφει. Ἦτο κατάλωμος μετὰ τὰ μάτια του ἔξω ἀπὸ τὰς κόγχας των, ἦσθμαινε καὶ ἐφαίνετο, ὅτι ἔβασανίζετο ἀπὸ κάποιαν ἀνησυχίαν. Εἶχε τρέξει.

— Ἐφυγε, κύριε, ὁ ταχυδρομικὸς σάκκος;
— Ὁχι ἀκόμη, τοῦ ἀπαντῶ, μετὰ πέντε λεπτὰ τὸν στέλλομεν. Ἐχετε καιρὸν νὰ δώσετε ἂν ἔχετε κανὲν γράμμα.

Ἀνέπνευσεν. Ἐφάνη, ὅτι ἀνεκουφίσθη.

— Λοιπὸν, κύριε, ἰδοὺ, δὲν πρόκειται νὰ σᾶς δώσω γράμμα, ἀλλὰ νὰ λάβω ὀπίσω ἐκεῖνο ποῦ πρὸ μίας ὥρας σᾶς ἔδωσα.

— Νὰ πάρετε ὀπίσω; Καὶ δὲν ξεύρετε, κύριε, ὅτι αὐτὸ εἶναι παρανομία, διὰ τὴν ὁποίαν εἴμπορεῖ νὰ τιμωρηθῶ;

Καὶ πραγματικῶς ὁ νόμος, τὸν ὁποῖον ἐδέχθησαν ὅλα τὰ κράτη, λέγει, ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ρίψῃ τις τὸ γράμμα του εἰς τὸ ταχυδρομικὸν γραφεῖον, δὲν τοῦ ἀνήκει πλέον, διότι ἀνήκει εἰς τὸ πρόσωπον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπευθύνεται.

Τοῦ παρέστησα λοιπὸν τὸ πρᾶγμα καὶ τοῦ ἐξέθεσα τὰς διατάξεις τῆς ὑπηρεσίας μας. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπέμενε, ἐξελιπάρει, καθικέτευε.

— Λυπηθῆτέ με, μοῦ ἔλεγε, θὰ γίνῃ κακὸ μ' αὐτὸ τὸ γράμμα, ποῦ ἔκαμα τὴν ἀνοησίαν νὰ στείλω προηγουμένως. Θὰ πληγωθῆ βαρεῖα μία ἀθῶα καρδιά. Κάμετέ μου τὴν χάριν.

Ἐρριψα ἐν βλέμμα εἰς τὸν σάκκον μου. Τὸ γράμμα του ἦτο ἐκεῖ, ἔσκυψα τὸ ἐπῆρα καὶ τὸ ἐπέστρεψα. Εἶχα καμφοθῆ, διότι ἐφανταζόμην τί φοβερὰ ἐρωτικὴ τραγωδία θὰ ἐπαίξετο.

Ἐκεῖνος ἠλλαξεν ὄψιν, ἡ φυσιογνωμία του ἐξέλαμψεν. Ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χεῖρ μου τὸ γράμμα καὶ ἔφερε τὰ δάκτυλά μου εἰς τὰ χεῖλη του...

Ἐκτοτε δὲν τὸν εἶδα· παρήλθον μερικαὶ ἡμέραι καὶ ἔμαθον, ὅτι εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ προάστιόν μας. Τὸ ταχυδρομεῖόν μας εἶχε χάσει τὸν τακτικὸν του πελάτην.

Εἶχα σχεδὸν λησμονήσει τὸ ἐπεισόδιον αὐτό, ὅτε μετ' ἐκπλήξεως βλέπω τὴν ὥραν τῆς ἀφίξεως τοῦ ταχυδρομείου νὰ φθάσῃ ὁ σάκκος φορτωμένος. Τὸν ἀνοίγω καὶ βλέπω, ὅτι εἶχεν, ἐκτὸς τῆς ἐφημερίδος τοῦ διδασκάλου, καὶ ἓνα κουτὶ σφραγισμένον καὶ ἓνα γράμμα. Καὶ τὰ δύο ἔφερον τὴν διεύθυνσίν μου.

Τ' ἀνοίγω. Τὸ κουτὶ περιεῖχεν ἓνα κομποτέχνημα γραφείου, ἓνα μελανοδοχεῖον ἀργυροῦν μετὰ ἀνάγλυφον, μίαν ἐρωτικὴν σκηρὴν τῆς ἀρχαιότητος· δὲν εἴξευρον ἀπὸ ποῦ προσέρχεται, ὅτε βλέπω καὶ ἐν δελτάριον μετὰ δύο γραμμάς: «Ὁ Ἰωάννης Εὐλαμπίδης εὐχαριστεῖ τὸν αἴτιον τῆς εὐδαιμονίας του».

Ὁ φάκελλος περιεῖχεν ἐν μπιστόλ χαρτί, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνεγράφοντο οἱ γάμοι τοῦ κ. Ἰωάννου Εὐλαμπίδου μετὰ τῆς δεσποινίδος Εὐανθίας Τριχοῖδου.

Ὁ γέρον ἔσταμάτησε.

— Καὶ τί ὑποθέτετε, ὅτι συνέβη μετὰ τοὺς δύο αὐτούς; ἠρώτησεν ἡ οἰκοδέσποινα.

— Εἰς τὸ γράμμα ποῦ μοῦ ἐπῆρεν ὀπίσω ὁ ἐρωτευμένος νέος, ἴσως ἐξεδήλωνε τὴν ὀργὴν του καὶ τὸν θυμὸν του πρὸς τὴν νέαν ποῦ ἀγαποῦσε. Τὸ ἔγραψεν εἰς στιγμὰς παραφορᾶς, ἀλλὰ κατόπιν μετενόησεν. Ἄν ἐστέλλετο, τὸ εἰδύλλιον θὰ διελύετο. Δὲν ἐστάλη καὶ δι' αὐτὸ ἐτελείωσε μετὰ τὸν χορὸν τοῦ Ἡσαΐα!

(συνέχεια από σελ 777)

Ἐτερον παρεκκλήσιον εἶναι τὸ τοῦ Ἀκανθίνου στεφάνου, κείμενον πρὸς ἀνατολὰς τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἀδάμ καὶ εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν ἀπ' αὐτοῦ. Ἐν αὐτῷ δείκνυται ὁ λίθος, ἐνθα ἐκάθισαν τὸν Ἰησοῦν φοροῦντα τὸν ἀκάνθινον στέφανον καὶ ἐνέπαιξαν αὐτόν.

Ὀλίγον πρὸς βορρᾶν τοῦ παρεκκλησίου τούτου, πάντοτε ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀναστάσεως, κατερχόμενοι κλίμακα, εὐρίσκομεν τὸ παρεκκλήσιον τῆς Εὐρέσεως τοῦ Τιμίλου Σταυροῦ. Εἰς τὸν χώρον αὐτὸν εὐρέθη τὸ ξύλον τοῦ σταυροῦ ὑπὸ τῆς βασιλομήτορος Ἑλένης.

Βορείοτερον συναντῶμεν τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου. Τὸ παρεκκλήσιον τοῦτο ἀνήκει εἰς τοὺς Ἀρμενίους καὶ πιστεύεται, ὅτι εἰς τὸ μέρος αὐτὸ οἱ στρατιῶται διεμερίσαντο τὰ ἱμάτια τοῦ Χριστοῦ.

Βήματά τινα πρὸς βορρᾶν τοῦ παρεκκλησίου τούτου εἶναι τὸ παρεκκλήσιον Λογγίνου τοῦ ἑκατοντάρχου. Ἐν αὐτῷ ὑπάρχει ἀγία τράπεζα καὶ εἰκὼν παριστώσα τὸν Λογγίνον μὲ ὑψωμένην τὴν χεῖρά καὶ ἀναφωνοῦντα τὸ: «Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν ἡστος». Εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦτο, ἐντὸς ἑρμαρίου, φυλάσσονται τεμάχια ἐκ τῶν ἀποκρίπτων ἀπὸ τοῦ Γολγοθᾶ κατὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ ναοῦ τὸ 1810. Τὸ παρεκκλήσιον τοῦτο ἀνήκει τοῖς Ὀρθοδόξοις.

Ἄν προχωρήσωμεν πρὸς δυσμὰς, εὐρίσκόμεθα εἰς τὸ βορειὸν μέρος τῆς βασιλικῆς τοῦ Μ. Κωνσταντίνου. Μετ' ὀλίγα πρὸς ἄρκτον βήματα συναντῶμεν μικρὰν ἀγίαν τράπεζαν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν πλάκα ἀρχαιοτάτην, φέρουσαν δύο ἀπᾶς, ἐνθα πιστεύεται, ὅτι ἀπέθεσε τοὺς ἀλυσσοδεμένους πόδας τοῦ ὁ Κυρίου. Καὶ τὸ παρεκκλήσιον τοῦτο ἀνήκει εἰς ἡμᾶς καὶ καλεῖται παρεκκλήσιον τῶν Κλαπῶν.

Ὅπισθεν τοῦ παρεκκλησίου τούτου ὑπάρχει τὸ ταπεινὸν παρεκκλήσιον ἡ Φυλακῆ τοῦ Χριστοῦ, ὠνομάσθη δ' οὕτω τὸ σπήλαιον τοῦτο, διότι ἐν αὐτῷ ἐτέθη ὁ Ἰησοῦς ἐφ' ὅσον οἱ σταυρωταὶ ἠτοίμαζον τὰ κατὰ τὴν θανάτωσιν. Εἶναι παρεκκλήσιον ὀρθόδοξον.

Τεσσαράκοντα βήματα προχωροῦντες δυσμικῶς, φθάνομεν εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῶν Λατίνων. Ἐνταῦθα, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν Φραγκισκανῶν, ἵστατο ἡ Θεοτόκος καθ' ὄλον τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐν τῷ τάφῳ διαμονῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐδῶ ἀναστὰς ἐνεφανίσθη πρὸ τῆς μητρὸς Του. Ἐν τῷ παρεκκλησίῳ φυλάσσεται κίων, εἰς ὃν ἔδεσαν καὶ ἐφραγγέλωσαν τὸν Ἰησοῦν.

Νοτίως καὶ ἀπέναντι τοῦ προηγουμένου παρεκκλησίου δείκνυται τόπος, ἐνθα, κατὰ τοὺς Λατίνους, ἐνεφανίσθη ὁ Ἰησοῦς μετὰ τὴν ἀνάστασιν εἰς τὴν Μαρίαν Μαγδαληνὴν καὶ εἶπε τὸ «Μή μου ἄπτου».

Ἐν τῇ στέργᾳ τοῦ ναοῦ, ἧτις εἶναι λελα-

ξευμένη ἐντὸς βράχου, ὑπάρχει μονόλιθος ἀρχαιοτάτη κολυμβήθρα.

Πρὸς δυσμὰς δὲ τοῦ παρεκκλησίου τῶν Κοπτῶν ὑπάρχει χαμηλὸν σπήλαιον, ἐν ᾧ ἐπὶ βράχου εἶναι λελαξευμένοι οἱ τάφοι τῆς οἰκογενείας Ἰωσήφ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθαίας.

Ἐν τῷ ναῷ ἐπίσης ὑπάρχουν δύο εἰς παρεκκλήσια τῶν Ἀρμενίων, καλούμενα Σοῦρπ Ἀρτίν ἢ ἡ Ἁγία Ἀνάστασις καὶ τὸ Ἀσφατζατζίν, ἧτοι παρεκκλήσιον τῆς Θεοτόκου.

Ὁ Πατριάρχης.

Μετὰ τὸ πρῶτον προσκύνημα τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, εἰς τὸν ὁποῖον ὠδηγήσαμεν τὸν ἀναγνώστην, ἐθεωρήσαμεν καθήκον, ὅπως μεταδῶμεν εἰς ἐπίσκεψιν τῆς Α. Θ. Μακαριότητος τοῦ Πατριάρχου κ. Δαμιανοῦ τοῦ Α', ἵνα καταθέσωμεν τὰ σέβη μας.

Ὁ Πατριάρχης κατ' ὄλην τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα ἀπόττει τὴν κεντρικὴν καὶ ἐπιβάλλουσαν φυσιογνωμίαν ὅλων τῶν ἐξουχῶν, περὶ αὐτὸν δὲ τὰ ποικιλόγλωσσα ὀρθόδοξα πλήθη θὰ συνωθηθῶσιν εἴτε διὰ νὰ λάβωσιν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἁγίου Φῶς, εἴτε διὰ νὰ δεχθῶσιν τὴν εὐλογίαν τοῦ, εἴτε διὰ νὰ παρακολουθήσωσι τὰς ἐπιδητικὰς καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἐορτὰς τῶν Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως.

Μᾶς ἐδέχθη εἰς τὸ νέον Συνοδικὸν καὶ τότε τὸ πρῶτον ἠδυνήθημεν νὰ παρατηρήσωμεν τὴν ἐπιβάλλουσαν φυσιογνωμίαν τοῦ. Γλυκὺς τοὺς τρόπους, συμπαθὴς, προσηγνῆς, ἐξεδήλωσε μὲ τὴν ἀδολὸν χαρὰν πνευματικοῦ πατρός, ὁποδεχομένου τέκνον τοῦ, καὶ μᾶς ἐπεδαφίλευσε πολλὰς περιποιήσεις, ἵνα διευκολύνῃ τὸ προσκνήμα μᾶς καὶ καταστήσῃ τὴν ὀλιγοήμερον ἐν Ἱεροσολύμοις διαμονὴν μᾶς εὐάρεστον.

Ἡ Μακαριότης τοῦ φαίνεται παρακολουθοῦσα καὶ τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει πνευματικὴν κίνησιν, πρὸς τὴν ὁποίαν καὶ τρέφει πολὺ ἐνδιαφέρον. Δὲν ἀπέκρυψε τὴν χαρὰν τοῦ, βλέπων ὁμογενεῖς μεταβαίνοντας εἰς προσκύνησιν τῶν Ἁγίων Τόπων, καὶ τέλος μᾶς ἠδύχηθη, ὅπως διέλθωμεν εὐχαρίστως τὰς ἡμέρας τοῦ προσκνήματός μας.

Ἠγέρθημεν ν' ἀποχαιρετήσωμεν τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων, τὸν ὁποῖον τοῦ λοιποῦ θὰ συναντῶμεν καθ' ὅλας τὰς τελετὰς τῆς Μ. Ἑβδομάδος καὶ τοῦ Πάσχα.

Μεγάλη Πέμπτη.

Αἱ ἐορταὶ τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος ἀρχίζουσι. Τὴν πρωτὰν τῆς Μ. Πέμπτης τελεῖται ἡ Πατριαρχικὴ λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀναστάσεως, ὁ προσκνητὴς δὲ ἀκούων τὰ ἐμπνευσμένα τροπάρια τῶν ὕμνων, ἀναπολεῖ τὸ φοβερὸν Δράμα, τοῦ ὁποῦ τὴν ἀναπαράστασιν παρακολουθεῖ εἰς

αὐτοὺς τοὺς τόπους τοῦ Πάθους καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

Αἱ Ἱεραὶ ἀκολουθίαι, αἱ τὴν μυστικοπάθειαν ἐγκλείουσαι καὶ τὴν κατάνυξιν προκαλοῦσαι, αἱ πανταχοῦ τὴν ἱεράν φρικίαν διαχέουσαι, ἐνταῦθα λαμβάνουσι μίαν ἰδιαιτέραν ὄλως ἐντονὸν χροιάν καὶ μεταβάλλονται εἰς φωνὴν τῶν αἰώνων, εἰς ἀπήχησιν μᾶλλον, τὴν ὁποίαν κρύπτουσιν οἱ σεπτοὶ οὔτοι τόποι, ἵνα ἐξαπολύσωσι κατόπιν εἰς τὰ πλήθη, τὰ σπεύδοντα εἰς προσκύνησιν τῶν.

Ἐδῶ καὶ ὁ ὀλιστικώτερος τῶν ἀνθρώπων τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἐνθεοῦται, καὶ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐσυνείθισε τὰ πάντα ν' ἀρνῆται πάντοτε, νικηθεὶς κλίνει ἀσυναίσθητως τὰ γόνατα.

Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐπακολουθεῖ ἡ τελετὴ τοῦ Ἱεροῦ Νιπτῆρος. Εἶναι μία τελετὴ, ἡ ὁποία δὲν γίνεται εἰς τὰς λοιπὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας.

Εἰς τὴν αὐλήν τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, τὴν ὁποίαν περιβάλλουσι τὸ μετόχιον τῆς Γεθσημανῆς, ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου καὶ τὸ μοναστήριον τοῦ Ἀβραάμ, ὑψοῦται ἐξέδρα. Ἐν αὐτῇ ἀνέρχονται οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ἀρχιμανδριταί, οἵτινες θὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν τελετὴν, δώδεκα τὸν ἀριθμὸν, ὅσοι καὶ οἱ Ἀπόστολοι, καὶ ὁ Πατριάρχης, ὅστις θὰ πλύνῃ τοὺς πόδας τῶν διὰ ροδοστάγματος εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Ἱεροῦ νιπτῆρος.

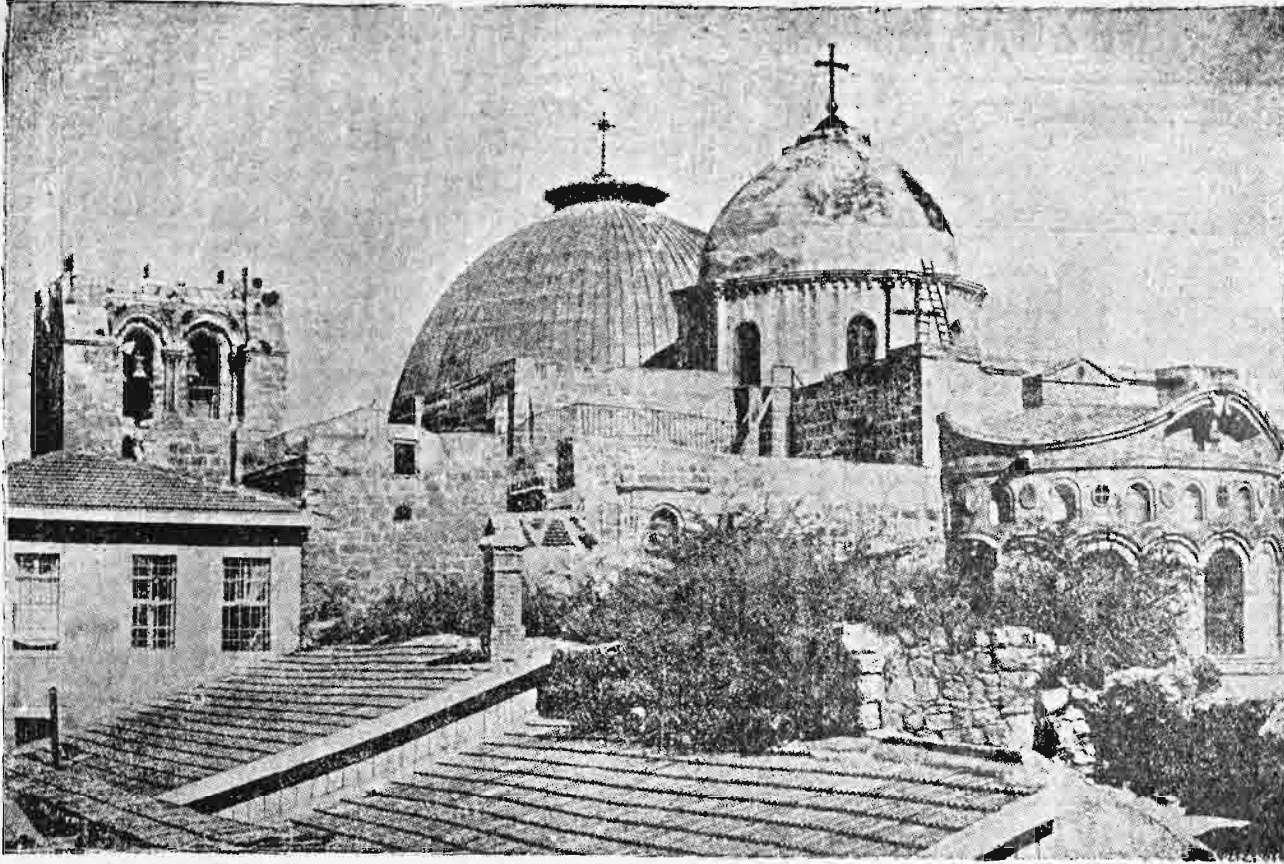
Τὰ πλήθη περὶ τὴν ἐξέδραν συνωθοῦνται διὰ νὰ παρακολουθήσωσι τὴν τελετὴν, ἐνῶ ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος ἢ καλλιφωνος καὶ ἡχηρὰ φωνὴ τοῦ ἀρχιδιακόνου τοῦ Ἱεροσολυμητικοῦ θρόνου κ. Κλεώπα ἀναγινώσκει τὸ σχετικὸν Εὐαγγέλιον (ἴδε σχετικὴν εἰκόνα εἰς σελ. 680).

Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας οἱ κώδωνες τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως μᾶς καλοῦσιν εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῶν Παθῶν. Εἰς τὰς πόλεις ἢ βιοπάλη, ὁ ὄργασμος τῆς ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ τὸ ποικίλον τοῦ σχηματισμοῦ τῶν μᾶς κάμνει πολλάκις νὰ θέτωμεν ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ τὰ θρησκευτικὰ μας καθήκοντα. Ὁ προσκνητὴς ἂν ἐφθασε μετὰ πολυήμερον ταξίδιον εἰς ἐδῶ, ἔκαμε τοῦτο διὰ νὰ παραδοθῇ ὅλος εἰς τὴν λατρείαν τῆς θρησκείας τοῦ. Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη φροντίς τοῦ. Καὶ ἡμεῖς λοιπόν, ὑπὸ τῶν ἰδίων αἰσθημάτων κατεχόμενοι, ἐκ τῶν πρώτων ἐσπεύδομεν εἰς τὰς ἱεράς τελετὰς.

Τί ὠραία, ἀλλὰ καὶ τί φρικτὴ ἡ ἀκολουθία τῶν Παθῶν! Τὰ τόσον λιγυρὰ τροπάρια, αἱ τόσον συγκινητικαὶ ἐπικλήσεις καὶ ἀποστοφαὶ τοῦ βασανιζομένου Ναζωραίου, αἱ ἱαχαὶ τοῦ αἰμοδιψοῦς ὄχλου, ὅλ' αὐτὰ ἀκούόμενα εἰς τοὺς τόπους τοῦ Δράματος, λαμβάνουσιν ὄλην αὐτῶν τὴν ἐντασιν, ἐνῶ ἀπὸ τοῦ λόφου τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ, ὡσεὶ ἐπιθεβαίωσις, ἔρχεται ἡ ριγηλὴ τῶν ἐπιφθῶν ἀπήχησις.

Μεγάλη Παρασκευὴ.

Ἡ ἀκολουθία τῶν Μεγάλων Ὁρῶν τελεῖται ἐν τῷ Γολγοθᾶ. Ρίγη ὑπάτης συγκινήσεως, ἀνατριχιάσεις ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ καταλείπουν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀκρωμένου οἱ ἱεροὶ ὕμνοι καὶ τὰ διάφορα ἀναγνώσματα. Ὁ τόπος τῶν προφητειῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐκπληρώσεως τούτων, εἶναι ἀκριβῶς καὶ ὁ τόπος, ἐν τῷ ὁποίῳ εὐρίσκόμεθα. Περὶ τὸ τέλος τῆς ἱεραῆς ἀκολουθίας ὠμίλησεν ὁ τοῦ Ἀθηναίου ἐκδρομεῖς συνοδεύων καθηγητὴς κ. Ζήκος Ρώσης. Τὰ Εὐαγγέλια ἀνεγνώσθησαν

Ἐξωτερικὴ ἄποψις τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

ὑπὸ τῶν ἁγίων Δέρκων, Βάρνης καὶ Βηρυττοῦ.

Ὁ ἑσπερινὸς τῆς Μ. Παρασκευῆς τελεῖται ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Ἀναστάσεως τὴν 2 μ.μ. ὥραν, χοροστατοῦντος τοῦ Πατριάρχου.

Ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἐπιταφίου, ἡ ἀκολουθία αὐτὴ ἢ τόσον μεγαλοπρεπῆς καὶ γλυκεῖα, μᾶς ἐπεφύλασεν ἐνταῦθα τὰς ριγηλοτέρας τῶν συγκινήσεων. Ἡ εἰκονικότης εἰς τὸ σέμνον αὐτὸ περιβάλλον σταματᾷ, διότι ἡ πραγματικότης αὐτὴ ὁμιλεῖ κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ δονεῖ τὴν καρδίαν. Οἱ ἱεροὶ τόποι τοῦ Πάθους, τῆς Σταυρώσεως καὶ τῆς Ταφῆς, οἱ ἴδιοι ἐκεῖνοι τόποι, οἱ ὅποιοι παρέστησαν ἀψευδεῖς μάρτυρες τοῦ θεοῦ Δράματος, αὐτοὶ σήμερον ἀποτελοῦσι τὴν σκηνοθεσίαν τῆς ἱερᾶς τελετῆς, αὐτοὶ ποῦ ἀντήχησαν πρὸ τῶν αἰώνων εἰς τοὺς θρήνους τῶν ἁγίων γυναικῶν, εἰς τοὺς ὄδυμούς των, εἰς τὰ φρικτὰ τῶν σταυρωτῶν καὶ βλάβσημα λόγια.

Ἡ τελετὴ ἄρχεται τὴν 8 1/2 μ.μ. ἀκριβῶς. Πλήθος ἀπειρον ἀσφυκτικῶς κατακλύζει τὸν ναόν. Οἱ ἐπίσημοι εἶναι εἰς τὰς θέσεις των ἐν ἐπισημῇ περιβολῇ. Ὁ κανὼν τοῦ Μεγ. Σαββάτου ἄρχεται καὶ αἱ ὧραὶ καὶ γλυκεῖαι στροφῆς του, ψαλλόμεναι μὲ τὴν ἐπιβολὴν καὶ αἴσθημα ἀπὸ τοὺς κάλλιστα κατηρτισμένους χοροὺς τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, προδιαθέτουν τὸν ἀκροατὴν καὶ τὸν εἰσάγουν εἰς τὸ θεῖον Μυστήριον.

Ἡ περιφορὰ τοῦ Ἐπιταφίου γίνεται περὶ τὸν κεντρικὸν ναὸν ὡς ἑξῆς: Προηγούμενοι αἱ περὶ τοὺς ἑκατὸν κληρικοί, ἔπεται ὁ Πατριάρχης καὶ οἱ περὶ αὐτὸν πρωτεράρχαι, φέροντες τὴν ἱερὰν σινδόνα, ἀκολουθεοῦν εἰς ἐπίσημοι, ἐν μέσῳ διπλῆς στρατιωτικῆς ζώνης, μόλις κατορθούσης νὰ συγκρατήσῃ τὰ πλήθη. Ἡ πομπὴ ἐξέρχεται τοῦ κυρίου ναοῦ καὶ ἀκολουθεῖ τὴν πρὸς τὰ ἀριστερὰ πτέρυγα. Σταματᾷ εἰς ἕκαστον παρεκκλήσιον καὶ πρὸ αὐτοῦ τελεῖται δέησις.

Διέρχεται ὀπισθεν τοῦ Ἁγίου Βήματος καὶ ἀνέρχεται εἰς τὸν Γολγοθᾶν. Ἐκεῖ, μετὰ τὴν ρωσιστικὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Εὐαγγελίου, Ρῶσος

πρωτερεὺς ἐξεφώνησε ρωσιστὶ λόγον. Μεθ' οὗ ἡ πομπὴ διευθύνεται εἰς τὴν ἱερὰν Ἀποκαθήλωσιν. Ἐκεῖ νέα τελεῖται δέησις, καθ' ἣν τὸ Εὐαγγέλιον ἀναγινώσκεται ἀραβιστὶ. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Εὐαγγελίου ὁ ἀρχιμανδρίτης κ. Δοσίθεος ἐξεφώνησε λόγον ἀραβιστὶ. Ἦδη ἡ πομπὴ κάμπτεται τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τοῦ ναοῦ καὶ περιέρχεται τρεῖς περὶ τὸ ἱερὸν Κουβούκλιον, μεθ' οὗ ὁ Πατριάρχης μετὰ τῶν φερόντων τὴν σινδόνην ἱεραρχῶν εἰσέρχεται εἰς τὸ Κουβούκλιον καὶ τὴν ἐναποθέτει ἐπὶ τοῦ πανσέπτου Τάφου, ἐνθα θέλει μείνει μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐπακολουθεῖ ἡ ὄμνησις τῶν ἐγκωμίων, ψαλλομένων εἰς τετραφωνίαν μελωδικωτάτην ὑπὸ μαθητῶν, ἐν αἷς συνηνώθησαν καὶ οἱ μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκδρομῶν ἐλθόντες μαθηταί

τῆς Ριζαρείου Ἱερατικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν. Ὅλοι φέρουσιν ὁμοίμορφον λευκὴν περιβολὴν μὲ ἰόχρους παρυφάς. Ὅταν δὲ φάλλεται τὸ « Ἐρρανὸν τὸν τάφον... », ὁ Πατριάρχης εἰσέρχεται εἰς τὸ ἱερὸν Κουβούκλιον καὶ ραίνει τὸ μνημεῖον. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν οὐδεὶς μένει ἀσυγκίνητος καὶ ὄλων αἱ καρδίαι ἀνατείνονται εἰς μίαν κοινὴν προσευχὴν.

Ἡ ἀκολουθία λήγει περὶ τὴν 11ν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραν.

Μέγα Σάββατον.

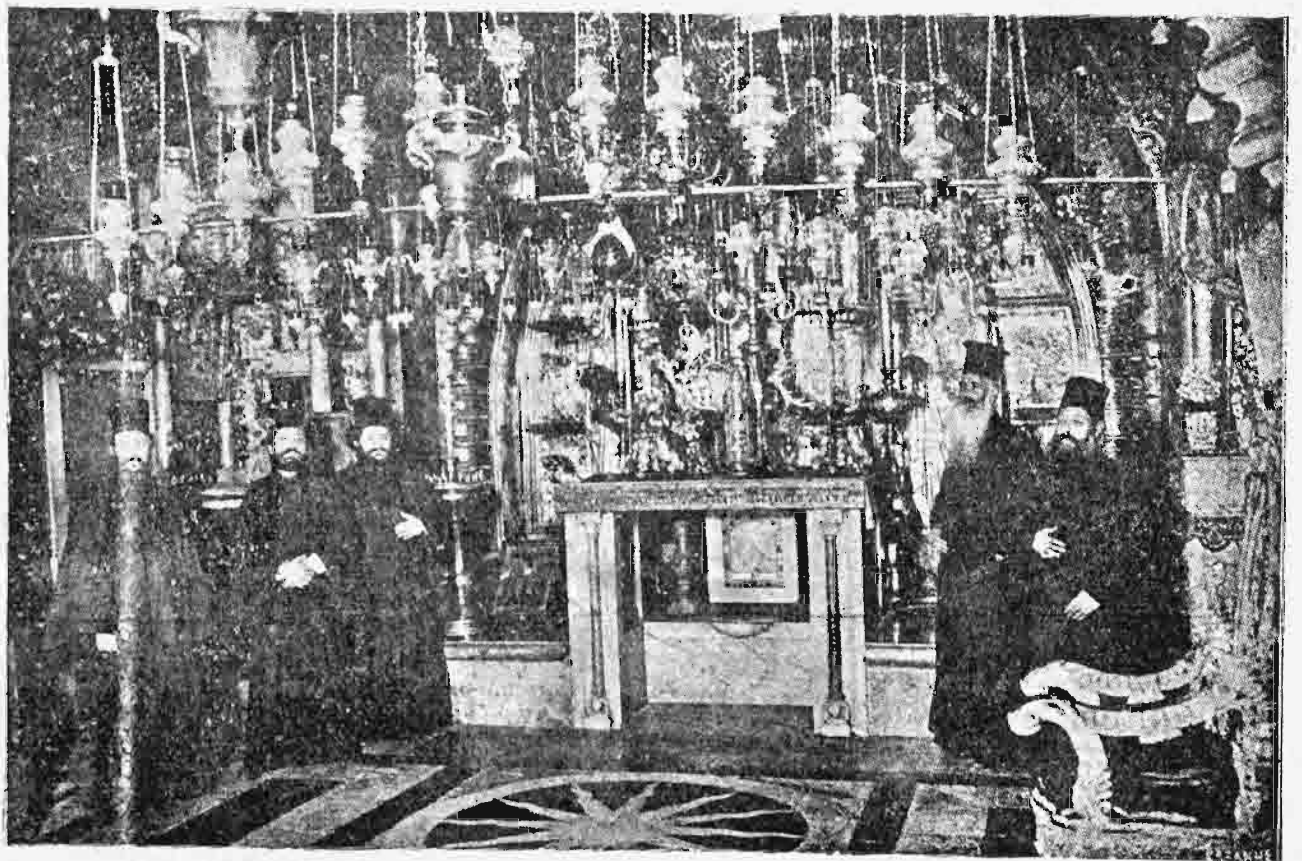
Τὸ Μέγα Σάββατον ἔχει ὄλως ἰδιαιτέραν λαμπρότητα ἐν Ἱερουσαλήμ. Κατ' αὐτό, ἐκτὸς τῶν συνήθων ἀκολουθιῶν τῶν εἰς ὄλους τοὺς Ὁρθοδόξους ναοὺς τὴν ἡμέραν αὐτὴν τελουμένων, γίνεται καὶ ἡ μεγαλοπρεπῆς καὶ δυσπερίγραπτος διὰ τὴν λαμπρότητα καὶ τὸν ὄγκον αὐτῆς τελετὴ τοῦ Ἁγίου Φωτός.

Ἡ τελετὴ αὕτη γίνεται ἐνταῦθα ἀπ' ἀρχαιτάτων χρόνων, στηρίζεται δὲ ἐπὶ τῆς εὐαγγελικῆς ρήσεως, καθ' ἣν ἄγγελος Κυρίου ἐξ οὐρανοῦ καταβάς, «προσελθὼν ἀπεκύλισε τὸν λίθον ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ μνημείου καὶ ἐκάθητο ἐπάνω αὐτοῦ. Ἦτο δὲ ἡ ἰδέα αὐτοῦ ὡς ἀστραπὴ καὶ τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ λευκὸν ὡσεὶ χιών». Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ αἰγλήσσαν ἐμφάνισιν τοῦ ἀγγέλου συμβολικῶς ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων τελεῖ διὰ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἁγίου Φωτός.

Ἀπὸ πρωίας τοῦ Μεγάλου Σαββάτου ὄλα τὰ εἰς Ἱερουσαλήμ συρρεύσαντα πανταχόθεν πλήθη τῶν προσκυνητῶν προστρέχουσιν εἰς τὸν ναόν, κατακλύζοντα αὐτὸν εἰς ὄλα αὐτοῦ τὰ διαμερίσματα· κρατοῦσιν ἕκαστος εἰς τὰς χεῖρας δέσμη, ἀποτελουμένην ἐκ τριάκοντα τριῶν κηρίων συμπελεγμένων καὶ ἀναμένουσιν. Ὅλος ὁ ναὸς εἶναι πανσκότεινος· συμβολίζει τὸ δέος τῶν ἀνθρωπίνων καρδιῶν πρὸ τῆς Ἀναστάσεως.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΡΙΣΤΟΒ.

Ὁ Ἅγιος Γολγοθᾶς.

ΕΚΔΡΟΜΗ "ΟΜΟΝΟΙΑΣ,"

Ὡς καὶ εἰς προηγούμενον τεύχος ἐγράφομεν, ὑπὸ πολλῆς ἐπιτυχίας ἐστέφθη ἡ ἐπιστημονικὴ ἐκδρομὴ, τὴν ὁποίαν ὁ Σύνδεσμος ἀρχιτεκτόνων, ἐργατῶν καὶ συντεχνιῶν ἡ «Ὁμόνοια» διωργάνωσε μέχρι τῶν παρὰ τὸ Ρύσιον δύο ἐργοστασίων τσιμέντου «Ἀρσλάν» καὶ «Ἑσκὴ Χισσάρ». Ὁ ὄμιλος τῶν ἐκδρομέων, ἀποτελούμενος ἀπὸ πολλοὺς μηχανικοὺς, ἀρχιτέκτονας, ἐργολήπτας καὶ πολλοὺς ἐκ τοῦ ἐμπορικοῦ κόσμου τῆς πόλεώς μας, διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου τῆς Μαχσουσὲ «Ἀνατολή» ἐφθάσεν εἰς τὴν παρὰ τὸ Ἑσκὴ Χισσάρ ἀποβάθραν τὴν μεσημβριαν. Ἐκεῖ τοὺς ἀνέμενε θερμὴ ὑποδοχὴ καὶ πλούσιον γεῦμα, παρατεθέντων 35 ἀμνῶν καὶ ἀναλόγων ἄλλων ἐδεσμάτων. Πλουσία τράπεζα παρετέθη εἰς τοὺς ἐπισήμους τῶν ἐκδρομέων καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ τύπου εἰς τὸ ὄραϊον, κατάφυτον καὶ γραφικώτατον παρὰ τὸ ἐργοστάσιον τοῦ «Ἑσκὴ Χισσάρ» περίπτερον, ἔνθα καὶ τὰ γραφεῖα τῆς διευθύνσεως τοῦ ἐργοστασίου τούτου. Μετὰ ταῦτα οἱ ἐκδρομεῖς, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῶν διευθυντῶν καὶ μηχανικῶν τῶν ἐργοστασίων, ἐπεσκέφθησαν τὰ δύο ἐργοστάσια τοῦ τσιμέντου, ἀποθαυμάσαντες τὴν λειτουργίαν αὐτῶν. Τὸ τσιμέντο, ἡ κυριώτερα ὕλη τῶν οἰκοδομῶν καταστᾶσα λόγῳ τῶν νέων συστημάτων τῆς οἰκοδομῆς (bêton armé) παράγεται ἐν δυσὶ λέξεσιν ὡς ἐξῆς: Ἐκ τῶν βράχων τῶν περιεχόντων τιτανώδεις καὶ ἀργιλικάς οὐσίας τῆς περιχώρου ρίπτονται τεμάχια εἰς μύλους ἀτμοκινήτους, οἵτινες μεταβάλλουσι τὰς ὕλας ταύτας εἰς λεπτοτάτην κόνιν. Ἡ κόνις αὕτη ρίπτεται εἰς παμμεγέθη στέρναν, ἔνθα ἀναμιγνύεται πρὸς ἄλλας χημικὰς ὕλας, ἀπαραιτήτους διὰ τὴν σύστασιν τοῦ τσιμέντου. Ἐκεῖ ἀκριβῶς γίνε-

Ἐκδρομεῖς διασκεδάζοντες.

ται καὶ ἡ ἀνάλυσις. Ὁ οὕτω σχηματισθεὶς πολτὸς μεταφέρεται αὐτομάτως εἰς περιστροφικοὺς κλιβάνους, τῶν ὁποίων ἡ μεγάλη θερμότης καθιστᾷ τὸν πολτὸν κόνιν, ἥτις ψυχομένη, πάντοτε αὐτομάτως, ἀποτελεῖ τὸ τσιμέντο. Μεταξὺ τοῦ συστήματος τοῦ ἐνὸς ἐργοστασίου καὶ τοῦ ἄλλου ὑπάρχει ἡ ἐξῆς διαφορὰ, ὅτι, ἐνῶ τὸ ἐργοστάσιον «Ἀρσλάν» χρησιμοποιεῖ ὕδωρ πρὸς σχηματισμὸν πολτοῦ,

τὸ ἐργοστάσιον «Ἑσκὴ Χισσάρ» δὲν τὸ χρησιμοποιεῖ, ἀκολουθοῦν οὕτω τὴν ξηρὰν λεγομένην μέθοδον.

Εἰς τὴν ἐκδρομὴν ταύτην ἔλαβον μέρος οἱ κ. κ. Λέων Καζανόβας, πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου, Παυλάκη βέης Καραθεοδωρῆς, ἀντιπρόεδρος, Μάρκος Λάγγας, ταμίας, Ἄλ. Γενήδωνιας καὶ Ἀθ. Γιάκας, γραμματεῖς καὶ οἱ σύμβουλοι Ἄνδρ. Χ' Κυριακού, Κ. Κυριακίδης, Emile Farazi, Ἀλέξ. Κακουλίδης, Δ. Παναγιωτίδης, ὁ ἰατρός τοῦ Συνδέσμου κ. Γρηγόριος Παξιμαδᾶς.

Οἱ πρόεδροι τῶν τμημάτων καὶ συντεχνιῶν κ. κ. Ἰω. Παπαδόπουλος, Κων. Δονόπουλος, Νικ. Μάτσικας, Ἀναστ. Μπίρδας, Εὐθύμ. Κοτσαμπασούλης, Ἡρακλ. Πλατωνίδης, Κοσμάς Τασδζόγλου, Ἐμμ. Καλαματιανός, Γεώργ. Μπουκουβάλας, Εὐστρ. Πατούλης, Χ' Ἀρτίν Τερζιάν, Χρ. Δαγγλῆς, Χ' Ἰωακίμ Ἐμμανουήλ, Ἀνδρῆκος Δζαρόπουλος, Φραγκῆσκος Δασκαλόπουλος, Ἀχιμέτ Χουλουσῆ ἐφένδης, Δημ. Σκιπετάρης, Χρήστ. Εὐθυμιάδης, Κωνστ. Χ' Χρήστου, Σάββας Χ' Πάντου, Κυριακὸς Σαμουρκάσογλου, Χ' Κων. Φωτιάδης, Ἰω. Σπύρου Λέλης, Σαράντης Ἀθανασίου, καὶ οἱ κ. κ. Δ. Παναγιωτίδης, Δημ. Ἀνδρονίκου, Σωτ. Παπαδόπουλος, Κων. Δαλαχιουρίδης, Π. Ζιώτης, Α. Ἀντωνιάδης, Ἰουδ. Δικαιανός, Θωμᾶ Ἀγαλιάδης, Jaesque Menassé, Φίλιππος Δζαδζόπουλος καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Ὁμιλος ἐκδρομέων μετὰ τὸ γεῦμα.

ΙΣΑΒΕΛΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια από σελ. 779

— Έγώ, Όλιβιέ, τῷ ἔλεγεν, οὐδέποτε σᾶς ἐλησμόνησα. Πῶς θὰ ἠδυνάμην; Δὲν εἶμαι μὲν διὰ σᾶς τίποτε, ἀλλ' εἶσθε καθὼς καὶ ὁ Ἰάκωβος ἀδελφός μου, υἱὸς ἐκείνου, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλομεν τὸ πᾶν, καὶ μᾶς κυρίας, ἣτις μᾶς ἐφάνη καλλιτέρα καὶ ἀπὸ μητέρα.

— Λοιπὸν, ἄκουσε, Ἰσαβέλλα, ὀνειρευόμην μίαν ζωὴν ἡρεμον, ἀπομακρυσμένην τοῦ κόσμου, παρὰ τὸ πλευρὸν γυναικός, τὴν ὁποίαν ν' ἀγαπῶ μ' ὅλην τὴν καρδιά μου καὶ ἣ ὁποία νὰ με ἀγαπᾷ ὀλίγον. Ὀνειρευόμην ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὸ Παρίσι, τὸ ὁποῖον μισῶ. Ποθῶ μίαν νέαν ἀνεπτυγμένην, καθὼς σεῖς, Ἰσαβέλλα, πνευματώδη καὶ καλήν, τῆς ὁποίας νὰ προσπαθῆσω νὰ ἐννοήσω τὴν καρδίαν καὶ ἣ ὁποία νὰ με καταστήσῃ ὕπαρξιν ἡρεμον. Ἦθελα, Ἰσαβέλλα, νὰ μένω πάντοτε ἐκεῖ ποῦ καὶ σεῖς εὐρίσκεσθε...

Ἐσταμάτησεν. Ἀφεῖθι νὰ ἐξομολογηθῇ τοὺς πόθους τῆς ψυχῆς του, χωρὶς νὰ σκεφθῇ. Ἄλλ' ἀνετινάχθη, προσεπάθησε νὰ διαφύγῃ τὸ βαθὺ καὶ επικίνδυνον δι' αὐτὸν γλυκὺ βλέμμα τῶν ὀφθαλμῶν τῆς νέας, δι' ὁποῖοι τὸν ἐξηρεύων.

Ἡ Ἰσαβέλλα ν' ἀγαπήσῃ ἓνα πλαστογράφο! Ἦτο ἀδύνατον, δι' αὐτό, ὡσεὶ μετανοήσας, ἐστράφη καὶ τῆς λέγει:

— Παρακαλῶ νὰ λησμονήσετε ὅτι σᾶς εἶπα. Ἦστειζόμεν, τὸ ἀντελήφθητε;

— Ἐχετε ἄδικον, Όλιβιέ, τοῦ ἀπῆντησε μειδιῶσα. Ἐγὼ δὲν ἐξάγω τίποτε ἐξ ὧων μοῦ εἶπατε.

Τοῦ ἔτεινε τὴν χεῖρα. Ἄλλ' ὁ Όλιβιέ δὲν ἔτεινε νὰ δώσῃ τὴν ἰδικήν του, ἐκείνην, ἣ ὁποία ὑπέγραψε διὰ ξένης χειρός. Ὡ, αὐτὸ θὰ ἦτο προσβολή, θὰ ἦτο βεβήλωσις. Καὶ ὅμως ἠγάπα.

Ἐκ τῆς σκηνῆς ταύτης οὐδὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ Ἰακώβου, ὅστις ἐπλησίαζεν. Ἦτο πολὺ συγκινημένος. Ἡ ζηλοτυπία κατέδακνε τὴν καρδίαν του. Ἡ Μάρθα καὶ ἡ Ἰσαβέλλα μόλις τὸν εἶδον ἐταράχθησαν ἀπὸ τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου του, ἔσπευσαν καὶ τοῦ εἶπον:

— Ἰάκωβε, ὑποφέρεις; τί ἔχεις λοιπὸν;

Δὲν ἀπῆντησε τίποτε, ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ἐπεζήτησε τὸ βλέμμα τῆς Ἰσαβέλλας καὶ τῆς ἀπηύθυνε δι' αὐτοῦ μίαν ἀπάντησιν παραπόνου. Ἡ Ἰσαβέλλα, ὁσονδήποτε ἰσχυρὰ καὶ ἂν ἦτο, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθῆξῃ. Ἐταράχθη, δὲν ἦτο κυρία τῆς καρδίας της.

— Ἐχω νὰ σᾶς εἰπῶ μίαν θλιβεράν εἶδησιν, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, στρεφόμενος πρὸς τὰς δύο νεάνιδας.

— Ὅμιλει, Ἰάκωβε, τί ἔχεις;

— Μίαν εἶδησιν πολὺ σοβαράν, μίαν ἀπροσδόκητον εἶδησιν, ἣ ὁποία θὰ σᾶς ἀπελπίσῃ, θὰ θραύσῃ τὴν ζωὴν σας...

Ἡ Μάρθα καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἀλληλοσκυτάχθησαν, ὁ Όλιβιέ ἐπλησίασε.

— Διὰ λόγους, τοὺς ὁποίους δὲν ἠμπορέσαμεν νὰ ἐννοήσωμεν ἢ μητέρα μου καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς μὲ χαμηλὴν φωνήν, ὁ πατήρ μου δὲν θέλει πλέον νὰ κατοικῆτε εἰς τὸν πύργον.

Αἱ νεάνιδες δὲν ἀντελήφθησαν καλὰ τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων τοῦ Ἰακώβου.

— Καὶ ποῦ θέλει νὰ κατοικήσωμεν; ἠρώτησεν ἡ Ἰσαβέλλα.

— Ὀλίγον τὸν ἐνδιαφέρει. Πρέπει λοιπὸν νὰ σᾶς ἐξηγηθῶ λεπτομερῶς, διότι πρέπει νὰ ἐκτελέσω τὴν ἀποστολήν μου. Ὁ πατήρ μου διατάσσει, ὅπως αὐριον ἀναχωρήσετε ἀπὸ τὸν πύργον διὰ νὰ μὴ ἐπιστρέψετε ποτέ!

— Νὰ χωρισθῶμεν;

— Διὰ παντός.

— Μᾶς διώκει;

Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἀπῆντησεν. Ἦτο ἀκριβῶς ἡ λέξις ποῦ ἤρμοζεν. Ἡ Μάρθα ἐζήτησε νὰ στηρικθῇ εἰς τὸν βραχίονα τῆς μεγαλύτερας ἀδελφῆς της καὶ ἀφελῶς τὴν ἠρώτησε:

— Μήπως ὀνειρευόμεθα;

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ἦτο ἰσχυροτέρα.

— Ἰάκωβε, τὸν ἠρώτησε, διὰ νὰ μᾶς ἀναγγείλῃς αὐτὸ τὸσον ἀποτόμως, θὰ εἴπῃ, ὅτι ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀμετάκλητος.

— Ἀλλοίμονον!

— Γνωρίζω, Ἰάκωβε, ὅτι δὲν εἶμεθα τίποτε διὰ τὴν οἰκογένειάν σας καὶ ὅμως ἔχομεν ἐπ' αὐτῆς τὸ δικαίωμα τῆς πρὸς αὐτὴν εὐγνωμοσύνης. Ἡ ζωὴ μας, τὴν ὁποίαν οἱ γονεῖς σας μᾶς ἔσωσαν, ἔχει ἀφιερωθῆ εἰς αὐτούς, δι' αὐτὸ δικαιοῦμεθα, νομίζω, νὰ ἐρωτήσωμεν τοὺς λόγους τῆς ἀποπομπῆς μας.

— Δὲν τοὺς γνωρίζω.

— Τὸ ὀρκίζεσθε;

— Ὀρκίζομαι! Οὔτε ὁ πατήρ μου, οὔτε ἡ μήτηρ μου ἠθέλησαν νὰ μοῦ τοὺς ἀποκαλύψωσι.

— Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ἀπεφάσισαν;

— Μάλιστα.

— Μετὰ εἴκοσιν ἐτῶν βίον! Μετὰ εἴκοσιν ἐτῶν! Μάρθα, ἀκούεις; Θὰ φύγωμεν, πρέπει. Αὐριον!

— Ἰσαβέλλα, εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἀκούω; μήπως εἶναι κανένα πταγνίδι; Τί θὰ γίνωμεν ἂν ἀναχωρήσωμεν; Οὐδέποτε ἐσκέφθημεν ἐν παρόμοιον δυστύχημα. Ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη μᾶς ἐθεώρησαν κορίτσια τῶν, ἔπειτα μίαν ἡμέραν ἔληξεν ἡ ἀγάπη τῶν αὐτῆ. Θὰ γυρίζωμεν λοιπὸν εἰς τοὺς δρόμους, θὰ ζητιανεύωμεν, ἂν δὲν εὐρωμεν δουλειά... Καὶ εἰς σέ, Ἰάκωβε, ἀνέθεσε τὴν ἐντολήν νὰ μᾶς τὸ εἴπῃς;

Καὶ ἡ κόρη ἤρχισε νὰ κλαίῃ, κλίνουσα ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς Ἰσαβέλλας.

— Μάρθα, τῆς ἀπῆντησεν ἐκείνη, μᾶς στέλλουν ἀπλοῦστατα ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἦλθαμεν. Ἐσὼ περισσότερον ὑπερήφανος. Δυνάμεθα νὰ εἶμεθα λυπημένοι, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ ὀργίζωμεθα.

— Ἄν κλαίω, κάμνω τοῦτο διότι χάνω τὴν ἀγάπην τῆς μητρὸς μας.

— Μόνον δι' αὐτὴν λυπησῶ;

— Ὄχι, κλαίω ἀκόμη, διότι ὁ Ἰάκωβος εἶναι χαμένος δι' ἐμέ... Ἡπατήθην εἰς τὰς ἐλπίδας μου, τὸ βλέπεις. Ἐὰν ὁ Ἰάκωβος μὲ ἠγάπα, δὲν θὰ ἀνελάμβανε νὰ μᾶς κατασπαράξῃ τὴν καρδιά. Ὁ Ἰάκωβος δὲν μ' ἀγαποῦσεν.

Ἐξαφνα μία σκέψις ἦλθεν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Ἰσαβέλλας, ἔσυρε τὴν ἀδελφὴν της εἰς μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης.

— Θέλεις νὰ σοῦ εἰπῶ τί ὑποπτεύω;

— Ἀλήθεια! πές το!

— Μᾶς διώκουν διότι ἀγαπᾶς τὸν Ἰάκωβον. Ὁ μαρκήσιος φαίνεται τὸ ἀντελήφθη. Ὁ Ἰάκωβος σ' ἀγαπᾷ. Αὐτὸ ἀπαρέσκει ἴσως εἰς τὸν κύριον Μπαρζεμόν, ἔχει ἴσως ἄλλας φιλοδοξίας διὰ τὸν υἱὸν του. Ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ σ' ἀπομακρύνῃ διὰ νὰ λησμονηθῇ ὁ ἔρωσ αὐτός. Συμφωνεῖς;

— Naί, ὁμιλεῖς λογικά. Αὐτὸ ἐξάπαντος θὰ εἶναι. Ἀλλὰ σὺ τότε, ἀδελφή μου, πίπτεις θῦμα. Καὶ σὺ λοιπὸν θὰ ὑποφέρῃς ἐξ αἰτίας μου, διότι ἐγὼ μόνη τὸν ἀγαπῶ. Ἀλλὰ τότε ἄς κρατήσουν σέ, ἀφοῦ ἡ καρδιά σου δὲν ἐξεδηλώθη.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ σύγκεινημένην κατάβαθα ἀπῆντησεν:

— Ὁ μαρκήσιος ἔχει πιθανὸν μαντεύσει, ὅτι καὶ ἐγὼ ἐπίσης, Μάρθα, καὶ ἐγώ...

— Ἀγαπᾶς;... ἀγαπᾶς, Ἰσαβέλλα, καὶ ποιὸν λοιπὸν;

Τώρα ἦλθεν ἡ σειρὰ τῆς Ἰσαβέλλας, ὠχρᾶς καὶ κλονιζομένης, νὰ κρῦψῃ τὴν κεφαλὴν της εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μάρθας. Ἡ Μάρθα πρὸς στιγμὴν ἐβασανίσθη ἀπὸ σκληρὰν ὑποψίαν... Μήπως ἠγάπα τὸν Ἰάκωβον; τὴν εἶχεν ἀπατήσῃ; Ἄλλ' ὄχι! ἡ Ἰσαβέλλα δὲν ἐψεύδετο. Δι' αὐτὸ τὴν ἠρώτησε:

— Τὸν Όλιβιέ λοιπὸν ἀγαπᾶς;

Ἡ Ἰσαβέλλα δὲν ἀπῆντησε. Δις ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον καταφατικόν. Ἐψεύσθη.

Ἡ Μάρθα καθυσύχασε. Περιέβαλε τὴν ἀδελφὴν της μὲ πολλὰς θωπείας καὶ φιλία. Ἐπειτα καὶ αἱ δύο σιωπηλαὶ ἤρχισαν νὰ κλαίουν.

Ὁ Όλιβιέ παρέστη καθ' ὅλην τὴν σκηνὴν χωρὶς ν' ἀναμυθῇ. Ἐπλησίασε τὸν ἀδελφόν του καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Ποία εἶναι ἡ ἀληθινὴ αἰτία;

— Ταῖς εἶπα τὴν ἀλήθειαν. Δὲν εἰξεύρω.

Αἱ δύο ἀδελφαὶ ἐχωρίσθησαν. Ἡ Ἰσαβέλλα ἠρώτησε τὸν Ἰάκωβον:

— Εἰμπορῶ νὰ ἰδῶ τὸν πατέρα σας; Μᾶς ἔχει ἀπαγορευθῆ νὰ περιπτυχθῶμεν τὴν κυρίαν Μπαρζεμόν;

Ὁ μαρκήσιος δὲν θὰ σᾶς δεχθῇ ὅσον διὰ τὴν μητέρα μας,

Ἰσαβέλλα, θὰ τὴν ἴδῃτε πόσον ἔχει καταβληθῆ ἀπὸ τὴν λύπην της. Αὐτὴ θὰ ἐξακολουθῇ νὰ σᾶς ἀγαπᾷ σὰν κορίτσια της.

— Τότε διατὶ συγκατετέθη;

— Τὸ ἀγνοῶ. Σᾶς εἶπα προηγουμένως ὅ,τι εἰξεύρω.

— Δὲν ἐννοῶ τίποτε, ἐπιθύρῃσεν ἡ κόρη παραζαλισμένη· ἔπειτα ἐξηκολούθησε : Ἰάκωβε, εἶναι ἡ πρώτη μεγάλη θλίψις ποῦ μᾶς ἔρχεται καὶ αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ σᾶς. Συλλογισθῆτε τὴν Μάρθαν, παρατηρήσατέ την. Βλέπετε πόσον εἶναι λυπημένη, ἀηλιτισμένη. Ἐνθυμηθῆτε, ὅτι τὴν ἀγαπᾶτε! — μοῦ τὸ εἶπατε. Ἐνθυμηθῆτε ἀκόμη ὅ,τι σᾶς εἶπα : ἡ Μάρθα σᾶς ἀγαπᾷ. Πηγαίνετε κοντὰ της νὰ τὴν παρηγορήσετε.

Ὁ Ὀλιβιὲ συνωφρωμένος τοὺς ἤκουε. Τώρα ποῦ ἡ νεάνις θ' ἀνεχώρει, ἤσθάνετο τὴν καρδιά του νὰ ὀγκοῦται. Μία ὀργὴ ἐγεννᾶτο κατὰ τοῦ μαρκησίου καὶ οἶκτος διὰ τὴν ἀπέλπιδα κόρην. Ἐλησμόνησε τὴν ἀτιμίαν του καὶ τὸ μέλλον του, τὸ ὁποῖον ἐπλησίαζε πλῆρες ἀπειλῶν. Ἐκοράτησε τὴν χεῖρα τῆς Ἰσαβέλλας καὶ τὴν ἔθλιψε τρυφερά.

— Τώρα, δεσποινίς, ποῦ εἴσθε δυστυχῆς, λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι . . . σᾶς ἀγαπῶ.

Καὶ κατατρομαγμένος ὡσὰν νὰ ἔκαμε νέον ἔγκλημα, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης. Ὁ Ἰάκωβος τὸν ἤκουσεν, ἡ Ἰσαβέλλα δὲν ἐτόλμα νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια της πρὸς αὐτόν.

— Πόσον ὑποφέρει ! ἐσκέπτετο ὁ Ἰάκωβος.

— Ἰάκωβε, τοῦ λέγει μὲ χαμηλὴν φωνὴν ἡ Ἰσαβέλλα. Ἡ Μάρθα ἐξακολουθεῖ νὰ κλαίῃ.

Ὁ ἀξιωματικὸς οὐδὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του ὠμίλουν δι' αὐτόν : «Τί μ' ἐνδιαφέρει ἡ Μάρθα ! σὲ ἐγὼ ἀγαπῶ ! Καὶ ὅμως πρὸ ἐμοῦ ἤκουσες ἀκόμη πρὸ ὀλίγου τὴν ἐξομολόγησιν ἑνὸς ἄλλου». Πλὴν, ὑπήκουσεν, ἐπῆγε κοντὰ εἰς τὴν Μάρθαν καὶ ἤρχισε νὰ τῆς ὁμιλῇ. Ἡ Ἰσαβέλλα τότε ἐβλεπε τὸ πρόσωπον τῆς Μάρθας νὰ φωτίζεται ἀπὸ τὴν παρηγορίαν, τὰ δάκρυά της ἤρχισαν νὰ ξηραίνωνται.

Ἡ Κλοτίλδη ἀνέμενε τὸν υἱὸν της εἰς τὸ δωμάτιον. Ὁ Ἰάκωβος εἰσῆλθεν. Ὁ υἱὸς καὶ ἡ μήτηρ ἀντήλλαξαν ἀπέλπιδα βλέμματα καὶ χωρὶς νὰ εἰπουν ἔστω καὶ μίαν λέξιν, ἐρριφθῆσαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων καὶ ἤρχισαν νὰ κλαίουν.

Ἡ Μάρθα καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἔμειναν μόναι. Αἴφνης ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἤνοιξεν, ὁ μαρκησὶος ἐνεφανίσθη.

Ἐσηκώθησαν μὲ φρίκην. Ἐκεῖνος ἐστράφη πρὸς τὴν Ἰσαβέλλαν, τείνων ἐν χρηματοφυλάκιον.

— Πάρτε αὐτό. Περιέχει δύο-τρεῖς χιλιάδες φράγκα, τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς χρησιμεύσουν διὰ τὸς πρώτας ἡμέρας. Λυποῦμαι διότι δὲν εἴμπορῶ νὰ κάμω πλεότερον. Εἴμεθα πτωχοί.

Αἱ δύο ἀδελφαὶ ἠσθάνθησαν τὸ αὐτὸ ἀποκρουστικὸν αἰσθημα.

— Κύριε Μπαρζεμόν, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα, μᾶς ἐδιδάξατε νὰ εἴμεθα ὑπερήφανοι. Μᾶς ἐκδιώκετε ἀπὸ τὸ σπίτι σας. Εἴμεθα λοιπόν, φαίνεται, πολὺ ἔνοχοι. Δι' αὐτὸ εἴμεθα ἀνάξιοι τῆς εὐεργείας σας αὐτῆς. Κρατήσατε λοιπὸν τὸ χρῆμά σας, θὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸ σπίτι σας χωρὶς νὰ πάρωμεν τίποτε ἐξ αὐτοῦ. Ἐχομεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Θεόν, θὰ μᾶς βοηθήσῃ, θὰ ἐργασθῶμεν.

— Ὡστε, ἀρνείσθε ;

— Καὶ ὑμεῖς ἐπιστεύσατε, ὅτι θὰ ἐδεχόμεθα ! Ἡ φυσιογνωμία του πρὸς στιγμὴν ἔλαβε τὸν τύπον οἴκου, ὡσανεὶ ἡ στάσις τῶν κοριτσιῶν αὐτῶν νὰ τὸν ἔκαμπε. Τότε αἱ δύο νεάνιδες ἔλαβον θάρρος, ἤνωσαν τὰς χεῖράς των καὶ ἐπεκαλέσθησαν τὴν συγκατάβασίν του.

— Πατέρα μας, διατὶ μᾶς διώκετε ;

Ἄλλ' ὁ μαρκησὶος ἔλαβε πάλιν τὸ σκληρὸν ὕφος του καὶ τὸς διέκοψεν :

— Ὡστε λοιπὸν, ἀρνείσθε ; Σεῖς ξεύρετε.

Καὶ ἀπεμακρύνθη.

Τὴν νύκτα ἐκείνην αἱ νεάνιδες δὲν ἐσκέφθησαν νὰ κατακλιθῶσιν. Ἄνεπαύθησαν μόνον ἐπὶ ἑνὸς καναπέ, μόλις δὲ ἡ αὐγὴ ἐφάνη εἰς τὸν ὀρίζοντα, αὐταὶ ἦσαν ἐπὶ ποδός. Ταῖς ἐφάνη, ὅτι ἡ προῖα αὐτῆν τὴν φορὰν ἤρχετο συντομώτερον ἢ ἄλλοτε.

Ἄλλ' ὅταν ἐρριψαν ἐν βλέμμα διὰ τοῦ παραθύρου ἔξω, ἀνεφώνησαν :

— Χιόνι ! Θεέ μου, τί κρύο ποῦ θὰ κάμνῃ ἔξω !

Ἐξαφνα κτύπος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν.

— Μάρθα ! Ἰσαβέλλα ! κοιμᾶσθε ;

Ἦτο ἡ φωνὴ τῆς Κλοτίλδης. Τὰ κορίτσια ἔδωσαν ν' ἀνοίξουν.

Ἡ μαρκησία ἔρρηξε κραυγὴν ὀδύνης, ὅταν εἶδε πόσον καταβεβλημένοι ἐκ τῆς θλίψεως ἦσαν αἱ δύο νεάνιδες.

Αἱ δύο ἀδελφαὶ ἐγονυπέτησαν.

— Μητέρα, μᾶς διώκουν, τί ἐκάμαμεν ;

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Κλοτίλδη εἰσώπα, ἡ Ἰσαβέλλα ἐξηκολούθησε :

— Μητέρα, θὰ ἐφεύγαμεν ἀμέσως χωρὶς νὰ θελήσωμεν νὰ ἴδωμεν κανένα, ὡς ἀληθεῖς ἔνοχοι. Ἄλλ' ἐπειδὴ τρέφομεν πολλὴν ἀγάπην πρὸς σᾶς, ἐπιτρέσατέ μας νὰ σᾶς ἐναγκαλισθῶμεν καὶ νὰ σᾶς ἐρωτήσωμεν τὴν αἰτίαν.

Ἡ Κλοτίλδη ἠθέλησε ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη· μόνον ἐπιθύρῃσε :

— Δυστυχισμένα μου κορίτσια ! τί θ' ἀπογίνετε ;

— Ὁ,τι ὁ Θεὸς θελήσῃ.

— Καὶ πῶς θὰ ζήσετε ; θὰ πεινάσετε, θὰ διψάσετε.

— Ἄς διψάσωμεν, ἡ χιὼν ποῦ πίπτει θὰ μᾶς καταπραῖνῃ τὴν δίψαν μας. Ὅταν πεινάσωμεν, θὰ ζητήσωμεν ἐργασίαν εἰς τὰ τριφλίκια ἢ εἰς κανὲν γαλακτοπωλεῖον. Ἄν μᾶς ἀρνηθοῦν, θὰ ἐπαιτήσωμεν.

Ἡ Κλοτίλδη ἐξερράγη εἰς λυγμούς.

Ἄλλὰ τὰ κορίτσια ἐνόησαν, ὅτι ἡ στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ εἶχεν ἔλθει.

— Ὁρκισθῆτέ μου, τουλάχιστον, ὅτι ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκεσθε, θὰ μοῦ γράφετε.

— Μητέρα, δὲν σᾶ; τὸ ὑποσχόμεθα. Τοῦναντίον, μάλιστα, εἴμποροῦμεν νὰ ὀρκισθῶμεν, ὅτι ἅπαξ εὐρεθῆσαι ἐκτὸς τοῦ πύργου, πρέπει νὰ θεωρηθῶμεν νεκροὶ διὰ σᾶς.

Ἡ Κλοτίλδη θὰ ἤθελε, βλέπουσα τὴν στάσιν τῶν κοριτσιῶν αὐτῶν, ν' ἀποκαλύψῃ τὸ ἔγκλημά της καὶ τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως τοῦ μαρκησίου, ἀλλ' ἐκρατήθη. Ἡ φλοτιμία της ὑπερίσχυεν. (ἀκολουθεῖ)

Κυρίαί, Δεσποινίδες,

ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΣΑΣ, ΤΟΥΣ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΥΣ ΣΑΣ,

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΔΙΑ ΚΟΣΤΟΥΜ ΤΑΓΕΡ

Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς προελεύσεως, ὅλα τὰ εἶδη τῆς προικὸς εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηνὰς

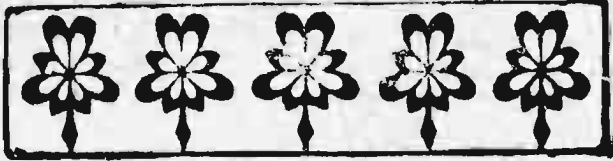

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ "ΝΕΣΤΕΡΕΝ,"

ΚΑΣΙΜ ΖΑΔΕ, Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ Σ^{ΑΣ} (πρόφην ὑπαλλήλου Γρυζαγοριδῶν)

Πόλις, ὁδὸς Γενὶ Δζαμί, Χασεκῆ Χαμάμ, ἀριθμ. 15—19.

Ἰφάσματα νεωτερισμοῦ διὰ Κοστοῦμ-Ταγέρ, Γκαμπαρδὲν νεώτατον εἰς ὅλα τὰ χρώματα, Ἰμπὸτ διάφορα, Βχίσκορδ εἰς διάφορα χρώματα, Ζακάρδ, Κὸτ-Σεβάλ κλπ ΚΟΣΤΟΥΜ ΤΟΥΑΛΕΤ, Κρεπὸν διάφορα, βαμβακερά, μάλλινα καὶ μεταξωτά, Σαρμαζ ὀλομέταξα εἰς νεώτατα χρώματα, Ἰμπὸτ καμελιὲν ὀλομέταξα, Ζακκάρδ μαλλομέταξα καὶ ὀλομέταξα, Γρεναδὲν Βοαλέτ Φαντ. Παρὶ καὶ ὅ,τι νεώτατον. Μεγάλῃ συλλογῇ Μουσελὶν λαῖν, Βουάλ κοτον, πανικὰ διάφορα, Σινδονόπανα εἰς ὅλα τὰ φάρδη, Στρωματσόπανα, Κρετόνια, Τραπεζομάνδουλα, Πετσέται, Μπασμάδες κλπ.

BYZANTINAI HMERAI

Η ΕΒΔΟΜΑΣ

Διερχόμεθα ημέρας κυνικών καυμάτων. Ο κόσμος ιδρώνει από την υπερβολική ζέστη, ενώ αφ’ ετέρου, όπως κατήτησαν αι περιστάσεις, ιδρώνει επίσης προς εξοικονόμησην του έπιουσίου.

Ο Ιούνιος κυριολεκτικώς μās έκαυσε. Φαντασθήτε τί θά υποφέρουν εκείνοι, οίτινες έχουν και φλόγα στην καρδιά. Αυτόχρονα θά καίω νται οι καυμένοι και το δροσερό φιλάκι εκείνης αναμφιβόλως θά ηνε σταγών ύδατος εν τῷ Ωκεανῷ, όπως ωκεανός εινε και η καρδιά της γυναικός.

Φαίνεται, ότι εινε κληρονομική η κουταμάρα στον κόσμο, ο μακαρίτης Αδάμ διέπραξε την μεγαλειότεραν ανοησίαν να συγκατατεθῆ και να εξαχθῆ εκ των οστέων του η ξεμυαλισμένη Εύα. Μίαν παρομοίου είδους κουταμάραν διέπραξε προχθές και κάποιος γνωστός νέος του Πέραν, ο οποίος παρέβη την έντολήν των γονέων του και προέβη εις το άπονενοημένον διάβημα να κλέψη την γειτόνισσάν του, παραβάς ούτω και την έντολήν του πατρός του να μη νυμφευθῆ και την έντολήν του Κυρίου «ου κλέψης»!

Οι κῆποι εύρίσκονται από τινων ημερῶν εις τον κολοφῶνα της δόξης των. Ο έπάνω κῆπος και ο κάτω έκαμαν τον κόσμο να τρέχη επάνω-κάτω και ειμποροῦμεν να διακηρύξωμεν, ότι επάνω-κάτω το μισό το Σταυροδρόμι εύρίσκεται εις τους κῆπους, οί μὲν ηλικιωμένοι διά να αναπνεύσουν καθαρόν αέρα, οί δὲ νεώτεροι διά να δροσυν έρωτας και μειδιάματα, ατε μη έχοντες ανάγκην αέρος, αφού το μυαλό των έχει ήδη τοιοῦτον και με το παραπάνω μάλιστα.

Ο κῆπος των Μνηματακίων, καθαρώς Έλληνική επιχείρησις, χάρις εις τον φίλον κ. Μεταξάτον εινε ένα άριστοῦργημα καλλαισθησίας και ποιικιλίας, συγκεντρῶνει δὲ τον καλόν κόσμο, επειδή εινε εις το κέντρον.

Με την άφορητον ζέστην τά χειμερινά καφωδεία μετεβλήθησαν εις Σαχάραν, αι δὲ άοιδοί-θηλικόν άηδίαι-θρηνοῦν και οδύρονται διά την άπώλειαν τόσων εύγενῶν κοροΐδων, εις τά όποια έπεδαφιλευον επί πληρωμῇ μειδιάματα και εύνοιας καθ’ όλον τον χειμῶνα.

Προχθές εις έν τοιοῦτο καφωδεϊόν, όπου εκ δημοσιογραφικοῦ καθήκοντος μετέβημεν, ηκούσαμεν έν πολὺ επικαίρως ψαλλόμενον ἔσμα, πλερ περιλύπως άντήχει έν τῇ άλλοτε άκμαζούση αίθουση:

Πάσι, πάσι, πάσι,
πάσι το κοροΐδο, πάσι,
πάσι το πουλί μου, πάσι
και δὲν γυρίζε πειά!

Το πουλί, όπερ αναφέρεται εις το άνωτέρω ἔσμα, θά ειναι αναμφιβόλως καμμά χῆνα, την όποιαν μαδοῦσεν η ψάλλουσα.

Ανεχώρησε προχθές η πρώτη εις Παρισίους έκδρομη και μαζί με την έκδρομήν ανεχώρησε και ο συνεργάτης μας Μήτρος Κατσίκης.

— Τί πάτε να κάμετε πάλιν στο Παρίσι; τον ηρωτήσαμεν.

— Ουδέ, λησμονῆς πῶς διερχόμεθα περιούδου συνεντέφξιουν; Συνέντιφξις στοῦ Κουνουπίδ, συνέντιφξις Ιν Κουστάντζ. Αφου εινε ετο, παένου κι ου υποφινόμινους στοῦ Παρίσ, κι κάνου σινέντιφξι. Ιν τον πρώτον συνεντέφξιουν ου κόσμους μπήκιν σι μιράκ. Η δ’κή μ’ η συνέντιφξι θά μι βγάλ’ του μιράκ!

Πολὺ νόστιμα πράγματα συμβαίνουν εις τους κινηματογράφους. Δὲν πρόκειται περι εκείνων που συμβαίνουν με της νόστιμες στά σκοτεινά.

Προχθές κάποιος έπαρχιώτης, διά πρώτην φοράν εισελθὼν εις κινηματογράφον, ηγόρασεν εισιτήριον πρώτης θέσεως. Εις τον κινηματογράφον γνωρίζετε, ότι η πρώτη θέσις εινε πίσω και η δευτέρα εμπρός, αντίθετως πρὸς τὰς θεατρικὰς παραστάσεις. Ο υπάλληλος φυσικά έτοποθέτησε τον έπαρχιώτην εις τὰς τελευταίας. Έξήφθη τότε το μένος του έπαρχιώτου και ηρόχησε να φωνάξῃ, ότι τον κλέβουν και ότι τον πήραν για κοροΐδο. Και ο άγαθὸς έπαρχιώτης ησύχασε τότε μόνον, όταν τον ωδήγησαν εις την δευτέραν θέσιν.

Τῆς εποχῆς. Ο διάλογος εις τον κινηματογράφον: — Γιατί δύο-τρία λεπτά πριν τελειώση η ταινία και ανάνουν τά φῶτα κτυποῦν το μουδοῦν; — Εινε μία εὔσημος ειδοποίησις διά τους έρωτευμένους θαμῶνας να διακόπτουν τά φιλάκια!

το Κοζύβριον

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ

Προχθές, Τετάρτην, διά της «Φρυγίας» της Έταιρείας Πακὲ ανεχώρησεν η πρώτη εις Παρισίους έκδρομη του κ. Θ. Βαλαλά, συνοδευομένη υπό του όργανωτοῦ. Τους έκδρομείς προέπεμψαν επί του άτμοπλοίου πολλοί φίλοι.

Τὴν 25 τρέχοντος αναχωρεῖ η δευτέρα έκδρομη και την 9 Ιουλίου η τρίτη έκδρομη. Και διά τὰς δύο ταύτας έκδρομάς υπάρχουν έκδρομείς έγγεγραμμένοι.

Οί βουλόμενοι να λάβουν μέρος ἄς ζητήσωσι το εικονογραφημένον πρόγραμμα από το γραφεϊον του όργανωτοῦ κ. Θ. Βαλαλά, Γαλατά, Χάνιον Αγίου Πέτρου, 10.

CARABANA

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ
παντός άλλου ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΥ
το άνωτερον και εύγευστότερον
= Πάντων =
ΤΟ ΦΥΣΙΚΟΝ ΜΕΤΑΛΛΙΚΟΝ ΥΔΡΟΝ
ΚΑΡΑΜΠΑΝΑ
Εύρίσκεται εις όλα τά Φαρμακεία
και Φαρμακεμπορεία.

Ο ΚΑΤΣΙΚΗΣ ΤΑΞΙΔΕΥΩΝ

(Ο συνεργάτης μας κ. Μήτρος Κατσίκης, αναχωρών προχθές με την έκδρομήν Παρισίων, πριν η άπάρη το άτμόπλοιον εκ των προκουμαίων Γαλατά έγραψε και μās άπέστειλε τά κατωτέρω).

ΠΙΡΙ ΛΑΘΡΙΜΠΟΡΙΟΥΝ

Ιν του παμπόρ, αύθημερόν.

Ιν του παμπόρ όταν παέν’ς ταξιδ’ ξικουράζισι κι παίρν’ του μυαλό σ’ άγιέρα κι ξικουράζισι. Εκείνου όμου, όπιρ εινι ποιητικώτερον κι ρομαντικώτερον, εινι του λαθριμπόριου. Του ημέτερου άτουμιουν εινι τιλείους πιπειραμένουν Ιπὶ τουν τοιούτουν γιγουνότουν κι όπιρ εινι του τιμηρίου τουν ημέτερουν μιτά διδνωῶν γυναιούν σχέσιουν Ικ του σύνιγγυς.

Λαθριμπόριουν έχουμιν δύο ειδῶν κι ποιουτήτουν, ηγουν του λαθριμπόριου, όπιρ γίνιτι Ιπὶ τουν διαφόρου άπαγουριβμένουν άντικειμένουν κι όπιρ σι βάζ’νι στοῦ φρέσκου, κι του λαθριμπόριου, όπιρ γίνιτι Ιπὶ ύπουκειμένουν ύπόπτου προιλέφσιους κι βιομηχανίας κι όπιρ δὲν σι βάζ’νι στοῦ φρέσκου, αλλά σι θαυμάζ’ ου κόσμους κι λιέει: — Αφιρμ τουν κικατά!

Του γλυκύτερου λ’πόν άντικειμίνου εινι του λαθριμπόριου. Διά τουν λόγου τουτου Ιφθῆς άμέσους μολ’ς έμπου στοῦ παμπόρ’ για να ταξιδέψου, άμέσους κάμνου Ιπιθιῶρησι τουν διαφόρου θηλέουν κι Ιπιμβαίνου ψυχουλουγικόν τουν τρόπουν στα Ινδότηρα κι κάμνου άνασκαφές διά τά πιριταίρου.

Σῆμιρουν βρίσκουμιν πάλ’ στοῦ παμπόρ’ κι διφθίνουμιν Ιν του Ιρουτόβλητου Παρισίουν. Μπαίνου στοῦ παμπόρ’ μιτά προυθέσιους να άπουφύγου πᾶσαν μιτά θηλέουν προυσέγγισιν κι Ιπαφήν. Διφθίνουμιν Ιν του καπνιστήριουν κι καπνίζου μακαρίους του ημέτερουν τσιγαράκ’, Ινῷ ταύτουχρόνου στρίφτου τουν άρειμάνιουν μύσταξ μου κι κάθουμιν κι ριμβάζου κι του ημέτερουν μυαλό μιταβαίν’ άστραπιαίους άλλε-ριτοῦρ στοῦ Παρίσ, Ιφνιδίους βλιέπου να εισέρχιτι τιχνηέντους θηλ’κό Ιβραϊκῆς προυιλέφσιους κι να κικουρέβιτι κατά την μέθουδου τουν θηλιέουν.

— Υπαγι ούπίσου μ’, λιέου μι του νοῦ μ’ κι κατ’ Ιμαυτόν.

Κι κάμνου του σταυρό μ’ κι λιέου Ιν παρινθέσ’: — Αίντι, καῦμενι Μῆτρου! Του ζωδιό σ’ φαίνιτι τάχ’ να μιπιδέβισι κι να ξιμπιδέβισι μιτά γυναικειουν θελγήτρον.

Του Ιν λόγου θηλ’κό μι κουντουζυγῶν’ μιτ’ Ιβρουπαϊκῆς ξιτσιπουσιὰς κι μι πιάν’ κουβιντοῦλα: — Ου άλιβού; μι λιέει.

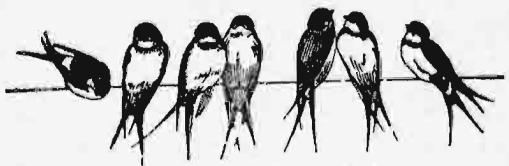
— Στοῦ Παρίσ, λιέου Ιγῶ.
— Κιέλ σιάνς! μι λιέει.

Τά Ιφκόλους Ινουούμινα περιλιποντι. Του Ιν λόγου θηλ’κό, όπιρ εινι τρυφιρότατουν κι Ιβραϊκῆς προυιλέφσιους θισπέσιους κόμματους, μι προυτείν’ να την συνουδέσου, Ιπιδῆς εινι μόν’ κι να την παραδόσου σῶουν κι άκέριουν στοῦν άντρα τ’ς, όπιρ Ιβρίσκι Ιν του Παρισίουν.

Κι ετο, Ινῷ μῆκα στοῦ πανπόρ, μιτά προυθέσιους να μη συμμιθέξου Ιν λαθριμπόριου, του λαθριμπόριου ηρθιν στα πουδάργια μ’ για να μι βάλ’ σι πιερασμόν.

Σᾶς φιλω κι σᾶς άσπάζουμιν

Μήτρος Κατσίκης

ΠΑΡΑΔΗΡΗΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΕΝΑ ΠΟΥΛΑΚΙ

Ἐλευθερίαν ἔχεις ποθήσει,
καὶ ξαναγύρισες εἰς τὴν φύσιν,
ποῦ ἐγεννήθης.
Καὶ μὲ ἀφήκες, πουλί μ', ἐμένα
μόνον μὲ ὄνειρα μαραμένα
μέσα 'ς τὰ στήθη.

Τὴν ἀνοῖξ' εἶδες μὲ κάλλη χίλια,
τ' ἄλλα πουλάκια νάχουν 'ς τὰ χεῖλια
τρελλὰ τραγοῦδια,
καὶ ν' ἀπολαύσης γύρισες πάλιν
ἔξω 'ς τὴ φύσιν τὰ τόσα κάλλη
καὶ τὰ λουλούδια.

Τίποτα, πέ μου, ποτὲ θυμήσου,
σοῦ εἶχε λείψει ἀπ' τὸ κλουβί σου
τὸ χρυσαμένον;
Δὲν εἶχες πάντα κρύο νεράκι,
φαγὶ καὶ πράσινο χορταράκι
δρυσολοισμένο;

Μόνη μ' ἀγάπη ἐσὺ δὲν ἦσο;
στιγμὴν ἀφήκα νὰ μὴ φιλήσω
τὰ δύο σου μάτια;
τὰ μάτια, ποῦχα, πουλί μικρό μου,
στὴ γῆ μονάκριβο θησαυρό μου,
χρυσὰ παλάτια;

Ἢ εἶχες ἄλλο παράπονό σου;
Ἢ δὲν θυμάσαι, πῶς τὸ γλυκό σου
τὸ τραγοῦδάκι
βάλσαμον ἦτο 'ς τὰς συμφορὰς μου,
καὶ τόσον ἤξευρε τῆς καρδιάς μου
κάθε δρομάκι;

Ποιὸς θὰ φροντίζῃ τώρα γιὰ σένα,
φτωχὸ πουλί μου, 'ς τὰχαρα ξένα
τὰ μαῦρα χρόνια;
Ἢ μὴ νομίζῃς πῶς καλοκαίρι
πάντα θὰ μένῃ, πῶς δὲν θὰ φέρῃ
τὰ κρύα χιόνια;

Βορειᾶς, χειμῶνας θὲ ν' ἀρχινίση,
καὶ μαῦρα σύννεφα θὰ σκορπίση
ἀγριωμένα,
ποῦ τὰ πουλάκια θὲ νὰ τὰ χάσουν
καὶ δὲν θὰ ξέρουν ποῦ νὰ κOURNιάσουν
παραδαρμένα.

Μὰ σὺ δὲν 'σκέφθης τὰ μαῦρα χρόνια!
'Νόμισες πάντα ψάλλουν τ' ἀηδόνια
ὡς ψάλλουν τώρα
κι' ἀνοίξεις διάπλατα τὰ φτερά σου,
κι' πῆγες ναῦρης τὴν λευθερίαν σου...
Καλὴ σου ὥρα!

Γιὰ σένα πάντα νὰν' καλοκαίρι,
νὰ μὴ στενάξῃς ποτὲ γιὰ ταῖρι
ἀγαπημένο.

Γλυκὸ τραγοῦδι νὰν' ἡ ζωὴ σου,
νὰ μὴ δακρύσης γιὰ τὸ κλουβί σου
τὸ χρυσαμένον.

N. ΣΑΡΑΔΟΣ

Ἀφίξεις. — Ἀφίκετο ἐξ Εὐρώπης, ἐνθα μετέβη
πρὸς θεραπείαν, ἡ Α. Σ. ὁ μητροπολίτης Ἀμασειᾶς
κ. Γερμανός, ἐπειγόμενος ὡς μεταβῆ εἰς τὴν
ἐπαρχίαν του.

— Διατρίβει ἐν τῇ πόλει μας ὁ γνωστός Γάλλος
συγγραφεὺς καὶ ἀκαδημαϊκὸς κ. Μωρίς Μπαρέζ,
εἰς ὃν ἡ ἐνταῦθα Γαλλικὴ παροικία αὐριον θὰ
παραθέσῃ γεῦμα πρὸς τιμὴν του ἐν τῇ «Γαλλικῇ
Ἐνώσει».

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἀφίκετο εἰς τὴν
ἡμετέραν πόλιν, ὡς ἴδη τὴν ἐν τῷ οἰκο-
τροφίῳ «Notre dame de Sion» σπουδάζουσαν
πεφλημένην αὐτοῦ μονογενῆ θυγατέρα, ὁ διαπρε-
πῆς μηχανικὸς κ. Εὐφ. Σκανοβίης, ὁ τιμὴν τοσοῦ-
τον περιζήλωσεν παρὰ τῇ Ἐταιρίᾳ τῶν Σιδηροδρό-
μων τῆς Ἀνατολῆς τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιστήμην.
Εὐχόμεθα εἰς τὸν καλὸν ἡμῶν φίλον, ὡς ἐν
ἀμεταπτώτῳ εὐθυμίᾳ ἀπολαύσῃ τὰ μαγικά του
Βοσπόρου τοπεῖα, ἅτινα ἀπὸ τοσοῦτων ἐτῶν σκλη-
ρῶς ἐστερήθη.

— Ἀφίκετο ὁ κ. Π. Τρωιάνος μετὰ τῶν δεσποινί-
δων θυγατέρων του ἐκ Κεφαλληνίας, ἐνθα ἐπὶ
δίμηνον εἶχε διατρίψει.

Ἀναχώρησις. — Ἀνεχώρησεν εἰς Προῦσαν, λη-
ξάσης τῆς συνοδικῆς αὐτοῦ περιόδου, ὁ Σεβ. μη-
τροπολίτης Προῦσης κ. Δωρόθεος.

Ἀρραβῶνες. — Τὴν παρελθ. ἐβδομάδα ἀντήλα-
ξαν ἐν Μακροχωρίῳ δακτύλιον ἀρραβῶνος ὁ ἐκ

τῶν ἐμπόρων γουναρικῶν τῆς πόλεώς μας κ. Θω-
μᾶς Δοπρίδης καὶ ἡ ἀγαπητὴ κόρη του ἐκ τῶν
ἐμπόρων πόλεως Λεωνίδα Σαρρίδου δεσποινίς
Ἰφιγένεια. Εἰς τὸ τεργιασμένο ζευγάρι, τὸ ὁποῖον
συνεδέθη τόσον ἐπιτυχῶς ἐν τῷ ἀνθεὶ τῆς νεότη-
τός του, μετὰ τῶν θερμῶν συγχαρητηρίων μας
εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν.

Γάμοι. — Ἐν εὐρυτάτῳ οἰκογενειακῷ κύκλῳ ἐτε-
λέσθησαν τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐν Φερικίῳ
οἱ γάμοι τοῦ κ. Φ. Ροδόμηκη μετὰ τῆς σεμνῆς καὶ
χαριτοβούτου δεσποινίδος Μαρίκας Ζαδαΐνια. Εἰς
τὰς θερμὰς τῶν συγγενῶν καὶ λοιπῶν φίλων εὐ-
χὰς, συνενούντες καὶ τὰς ἡμετέρας, εὐχόμεθα εἰς
τὸ εὐάρμοστον νεαρὸν ζεῦγος εὐτυχῇ καὶ ρόδιον
τὸν οἰκογενειακὸν βίον.

Ποδοσφαιρικοὶ ἀγῶνες. — Τὴν Κυριακὴν 8 Ἰου-
νίου εἰς τὸν στίβον τοῦ Βέικοξ ἐγένοντο ποδο-
σφαιρικοὶ ἀγῶνες μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ ἐν Πέραν
Ποδοσφαιρικοῦ Συλλόγου ὁ «Ἀπόλλων» καὶ τοῦ
ἐν Κουσκουντζουκίῳ ὁ «Ἀστήρ». Οἱ ἀγῶνες διε-
ξήθησαν μετὰ πολλοῦ πεισματος ἀμφότερων.
Νικηταὶ ἀνεδείχθησαν τὰ μέλη τοῦ «Ἀπόλλωνος»,
ἐπιτυχόντα πέντε γκολ ἔναντι τριῶν.

Ἐκδρομὴ εἰς Παρισίους. — Διὰ τῆς προχθῆς
ἀναχωρήσας ἐκδρομῆς ἀνεχώρησεν εἰς Παρι-
σίους ὁ ἐκ τῶν τακτικῶν ἡμῶν συνεργατῶν καὶ
φίλος κ. Θ. Βαλαλᾶς, συνοδεύων τοὺς ἐκδρομείς
του, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγεται καὶ ὁ
συνεργάτης μας κ. Μῆτρος Κατοίκης. Ὁ κ. Βαλα-
λᾶς («Κολύβριον») καὶ ὁ κ. Μῆτρος Κατοίκης μᾶς
ὑπεσχέθησαν, ὅτι μέσα εἰς τὰς τῶνας ἐν Παρισίους
ἀσχολίας των, θὰ διαθέσουν καὶ ὀλίγον χρόνον,
ἀποστέλλοντες διὰ τοὺς ἀναγνώστας μας τὰς ἐντυ-
πώσεις των καὶ περιγράφοντες τὴν Παρισινήν
ζωήν.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐξ Ἀμισσοῦ. — Τὴν Κυριακὴν
25 Μαΐου ἐτελέσθησαν οἱ ἐτήσιοι σχολικοὶ ἀγῶνες
τοῦ Γυμνασίου, τὴν δὲ ἐπομένην τῆς Ἀστικῆς
σχολῆς. Πλήθος ἀπειρον εἶχε κατακλύσει τὴν αὐ-
λὴν τοῦ Γυμναστηρίου. Οἱ μαθηταὶ μὲ εὐσταλῇ
σώματα παρήλασαν κατὰ τετράδας ὑπὸ τοὺς ἤχους
τῆς παιανίζουσας μουσικῆς, ἀπαρτιζομένης ἐκ φι-
λομούσων νέων. Μετὰ τὴν παρέλασιν ἐτελέσθη-
σαν ἐλεύθεραι ἀσκήσεις, αἵτινες ἐστέφθησαν ὑπὸ
πλήρους ἐπιτυχίας, ἀποσπάσασαι καταγώδη χειρο-
κροτήματα. Μετὰ ταῦτα ἤρχισαν τὰ διάφορα ἀγω-
νίσματα, εἰς ἃ ἀνεδείχθησαν νικηταὶ οἱ ἐξῆς μαθη-
ταὶ τοῦ Γυμνασίου: Ἄλμα ἐπὶ κοντῷ 2,70 Ἀν.
Παπαδόπουλος, 2,60 Ἀ. Νικολαΐδης, ἄλμα εἰς
ὑψος 2,68 Ἀν. Παπαδόπουλος, 2,65 Χ. Παγκαλί-
δης, ἄλμα τριπλοῦν 11,48 Π. Ἀκογλούς, 11,42 Χ.
Παγκαλίδης, ἄλμα εἰς μῆκος 5,41 Β. Ἀσλανίδης,
5,40 Γ. Σεραφειμίδης, δρόμος 800 μέτρων 2' 39"
λεπτὰ Ἀ. Παγκρατίδης, σφαιροβολία 10,40 Ἡλ.
Συμεώνογλου, 10,36 Ε. Ἀκογλούς. Ἐτελέσθησαν
καὶ ἄλλα ἀγωνίσματα, ἅτινα ἐλλείψει χώρου
δὲν ἀναφέρω. — *Κων. Ι. Περίσ.*

Εἰς τὸν φίλον κ. Εὐστράτιον Κ. Ἀντωνιάδην,
ἀντιπρόσωπον Ρωσικῶν Βιομηχανικῶν Ἐργοστα-
σίων, ἀπελθόντα τῇ παρελθοῦσῃ Δευτέρᾳ εἰς Ρω-
σίαν, εὐχόμεθα καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ αἰσίαν ἐπάνο-
δον. — *Α.*

ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΣΥΝΙΣΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΠΡΟΪΟΝΤΑ:

ΚΡΕΜΑ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ, ἀρ. 35. Ἐξαιλεῖται τὰς κηλίδας τοῦ προσώπου
καὶ τὰς παλαιότητας, λευκαίνει τὸ δέγμα καὶ δίδει θανμάσια ἀποτε-
λέσματα. **Χρῆσις:** θέσατε τὴν Κρέμαν τῆς Ἀφροδίτης ἐπὶ τῶν κηλί-
δων σας ὅλην τὴν νύκτα, τὴν ἐπαύριον πλύνετε τὸ πρόσωπον μὲ
χλιαρὸν ὕδωρ καὶ βάλετε ποῦδραν. Ἔχετε τὸ κυτίον πάντοτε κλειστόν.

ΑΝΤΙΡΡΥΤΙΔΙΚΟΝ ΦΥΡΑΜΑ, ἀρ. 20. Φυσικὴ τροφή τοῦ δέρματος, δίδει
ζωηρότητα καὶ ἐλαστικότητα εἰς τοὺς ἰστούς τοῦ προσώπου. Πληροῖ
τὰ κενά. Ἀποτελέσματα ὑπέροχα καὶ ταχύτατα. **Χρῆσις:** Ἀπλώνετε
ἐπὶ ὄλου τοῦ προσώπου ὀλίγην Κρέμαν καὶ κάμψτε ἐλαφρὰ μασάζ.
Θέσατε ἐπίσης καὶ διατηρήσατέ τὴν καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Τὴν ἐπαύ-
ριον σπογγίσατέ τὴν δι' ἐνὸς tampon βρεγμένου εἰς lotion.

ΒΑΛΣΑΜΟΝ DERMES, ἀρ. 38. Ἐξαιλεῖται τὰ ἐξανθήματα τῆς κοκκινάδας
καὶ κάθε φλόγωσιν τοῦ δέρματος. **Χρῆσις:** Ἀπλώσατε τὸ Βάλσαμον
ἐπὶ τῶν προσβληθέντων μερῶν τῆς ἐπιδερμίδος, ἀφήσατε νὰ ξηρανθῇ
ὅλην τὴν νύκτα.

ΛΟΣΙΟΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ, ἀρ. 12. Κάμνει τὸ πρόσωπον λευκὸν καὶ δροσερόν,
ἐνδυναμόνει τὰ βλέφαρα, καθαρῶς καὶ σφίγγει τοὺς πόρους. Ἀμίμη-
τον διὰ καθημερινὴν χρῆσιν τοῦ προσώπου. Κατάλληλον δι' ὅλας τὰς
ἐπιδερμίδας. **Χρῆσις:** Βρέξατε δι' αὐτοῦ tampon ἐξ ὑδροφίλου ξαν-
τοῦ. Ἀλείψατε τὸ πρόσωπον καὶ ἀφήσατέ το νὰ ξηρανθῇ χωρὶς νὰ
τὸ σπογγίσατε.

Ὅχι πλέον μαῦρα στίγματα εἰς τὸ πρόσωπον!

Ἀφαιροῦνται τὰ μαῦρα στίγματα τοῦ προσώπου, καὶ τὰ ἀρχαιότερα ἀκόμη, μετὰ ὀλιγοήμερον θεραπείαν.
Ἀποτελέσματα ταχύτατα καὶ ἡγγυημένα.

Τὸ Κατάστημα δὲν ἔχει οὐδὲν ὑποκατάστημα ἐνταῦθα.

Τὰ ἀνωτέρω εὐρίσκονται εἰς τὸ Ἰνστιτούτον τῆς Ὑγιεινῆς τῆς Ὁραιότητος,

Μ. Ὁδὸς Πέραν, ἀριθμ. 77, τηλεφώνου 1143.

ΠΟΙΚΙΛΑ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΕΥΘΥΜΑ

Κατά της φθίσεως.

Την παρελθούσαν Τετάρτην ἔληξαν αἱ ἐργασίαι τοῦ συνεδρίου τῆς Κοινωνικῆς Ὑγιεινῆς. Τὸν ἐπὶ τῇ λήξει τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ λόγον ἐξεφώνησεν ὁ Λέων Βουργουίσις.

Κατὰ τὸ συνέδριον τοῦτο μεταξύ ἄλλων συνεζητήθησαν τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα ἡ πολιτεία καὶ ἡ κοινωνία δεόν νὰ λαμβάνῃ πρὸς προστασίαν τῶν μελῶν τῆς ἀπὸ τὰς φοβερὰς μαστιγῆς, αἰτινες τὴν ἀπειλοῦσιν. Ὑπεβλήθησαν πολλαὶ προτάσεις καὶ γνωμαί. Ὁ Courmont, πρόεδρος τοῦ τμήματος τῆς Λυῶν τῆς Ὑγιεινῆς Ἐνώσεως, διευτύπως τὴν γνώμην, ὅτι εἰς μίαν κοινωνικὴν νόσον, καθὼς εἶναι ἡ φθίσις, ἀπαιτοῦνται καὶ κοινωνικὰ φάρμακα. Ὁ δὲ Edouard Fuster ἐκάλεσεν, ὅπως ὅλα τὰ κράτη συσκεφθῶσι κατὰ τοῦ κοινοῦ τούτου ἐχθροῦ.

Πρέπει νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα, ὅτι χάρις εἰς τὸν δῆμαρχόν τῆς Ἁυῶν ἀπέκτισε τελειωτάτην ὀργάνωσιν ἀντιφυματικῆς ὑπηρεσίας με ὑπέροχα ἀποτελέσματα. Τὰ μέτρα δὲ, ἅτινα ἔλαβεν ὁ «πρότυπος» αὐτῆς «δήμαρχος», καθὼς τὸν ἀποκαλοῦν, ἤρξισαν γενικευόμενα κατ' ὅλην τὴν Γαλίαν.

Ἰδρύθησαν ἐκεῖ ἐιδικὰ ἰδρύματα, Dispensaires καλούμενα, τὰ ὁποῖα ὁ Βουργουίσις ἀπεκάλεσε «φρουροὺς ἀγρύπνους ἐπὶ τῶν ἐπαλξεων τῆς κοινωνικῆς ἀκροπόλεως». Τὸ ἴδρυμα αὐτό, διαιρούμενον εἰς πολλὰ τμήματα καὶ ὑποστηριζόμενον ἀπὸ τὸ ἱατρικὸν σῶμα τῆς πόλεως καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν δημαρχίαν, εὐθύς ὡς πληροφορηθῆ, ὅτι προσεβλήθη τις ἀπὸ φθίσιον, παρέχει εἰς αὐτὸν ὅλας τὰς ὁδηγίας τῆς ἱατρικῆς καὶ τῆς ὑγιεινῆς, ἀπομακρύνει ἀπ' αὐτὸν τὴν οἰκογένειάν του, ἀπολυμαίνει τὸ σπίτι του, εἴν εἶναι ἀπορος τὸν παραλαμβάνει ὡς ἡμιτρόφιστον, ἢ τὸν ἐξαποστέλλει εἰς σανατόριον, ἐνῶ ταυτόχρονως φροντίζει διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ συντήρησιν τῶν παιδιῶν του. Τοιοῦτοτρόπως ἕκαστος ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς προσβολῆς του μέχρι τῆς θεραπείας ἢ τοῦ θανάτου του, παρακολουθεῖται κατὰ πόδας ἀπὸ τὸ θαυμασίως ὀργανωμένον Dispensaires καὶ τοιοῦτοτρόπως, ἂν δὲν σώζεται ὁ ἴδιος, σώζεται ὁμοῦς ἡ οἰκογένειά του καὶ δὲν γίνεται ἐστία ἐπιβλαβῆς καὶ μεταδοτικῆς φθίσεως.

Ἀλλὰ τὸ Dispensaires δὲν φροντίζει μόνον μετὰ τὴν προσβολήν, ἀλλὰ καὶ προσπαθεῖ με κάθε τρόπον νὰ προσφυλάτῃ καὶ νὰ προλαμβάνῃ τὰ πάντα κινεῖ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του, διοργανώνει διαλέξεις, διανέμει ὁδηγίας, προκηρύσσει βραβεῖα καὶ ἐμβάλλει εἰς κάθε πολίτην τὸν φανατισμὸν κατὰ τῆς ὑποῦλου αὐτῆς νόσου.

Τὰ διαζύγια.

Ἡ Ἑλβετία κατέχει τὸ ρεκόρ τῶν διαζυγίων. Ἡ στατιστικὴ σημειώνει, ὅτι ἐπὶ 1000 γάμων συμβαίνουν 40 διαζύγια. Ἡ Γαλλία ἔρχεται δευτέρα με 21 διαζύγια ἐπὶ 1000 γάμων καὶ τρίτη ἡ Γερμανία με 17 διαζύγια ἐπὶ ἴδιου ποσοῦ γάμων. Ἐν τούτοις ἡ Γαλλία σημειώνει ἀλματικήν αὔξησιν τῶν διαζυγίων ἐνῶ τὸ 1884 ἐγένοντο 1879 διαζύγια, τὰ 1913 ἀνήλθον εἰς 16,692.

Εἰς τὴν στατιστικὴν ταύτην δὲν συμπεριελήφθη ἡ Ἀμερική.

Τί εἶναι ἔρως;

Ἐὐρωπαϊκὸν περιοδικὸν εἶχε τὴν ἰδέαν νὰ ἐρωτήσῃ ἀπὸ τὰς δεσποινίδας ἀγαγνοστρίας του: Τί εἶναι ἔρως; Ἐκ τῶν ἀπαντήσεων τῶν αἰ δεσποινίδας ἀπέδειξαν, ὅτι γνωρίζουν πολὺ καλά τὸν ἔρωτα. Παραθέτομεν μερικὰς γνώμας των:

— Ἐρως εἶναι μία λεωποδυσία εἰς τὸν ἔρωτα πάντοτε κατὰ τὴν ἡ κάποιος θὰ κλαπῇ.

— Ἐρως εἶναι ἄνθος, τὸ ὁποῖον ἀνοίγει, ἔπειτα μαραίνεται... διὰ νὰ ξανακάνῃ τὸ ἐπόμενον ἔαρ.

— Ὁ ἔρως εἶναι παγίς καὶ πρέπει τις νὰ τὸν ἀποφεύγῃ.

— Ὁ ἔρως εἶναι θαυμάσιον βότανον μᾶς κάμνει ὅλα νὰ τὰ λημονώμεν καὶ αὐτὰ τὰ... χρῆμας.

— Μᾶς ἐρωτᾶτε τί εἶναι ἔρως; Πρὸς Θεοῦ, καὶ εἶναι πρᾶγμα ποῦ λέγεται δημοσίως;

— Ἀσθένεια κολλητικῆ.

— Ἐρως εἶναι λίκνον, ὅπου ὑπνώττουσιν αἱ θλίψεις.

— Ἐρως εἶναι ἐν ὄρατον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει καλλίτερα παρὰ ποῦ τελειώνει.

— Ἀπὸ μακρὰ ἔρως εἶναι κάτι τι ἀπὸ κοντὰ, εἶνα τίποτε.

— Εἶναι ὁ μόνος λόγος τῆς ζωῆς καὶ οὐχὶ σπανίως ὁ μόνος λόγος τοῦ... θανάτου.

— Ἄν ζητήσῃ κανεὶς νὰ ὀρίσῃ τὸν ἔρωτα, χάνει καιρὸν, ποῦ ἤμποροῦσε νὰ τὸν χρησιμοποιοῦν καλλίτερα.

— Εἶναι ἀσθένεια, τὴν ὁποῖαν θεραπεύει ὁ χρόνος.

— Εἶναι κάτι ποῦ ἀρχίζει με μειδιάμα, διὰ νὰ καταλύσῃ εἰς στεναγμούς.

— Σαφῆ ἰδέαν περὶ ἔρωτος εἶχον ὅσοι δὲν ἀγαποῦν, ἐγὼ ὁμοῦς ἀγπῶ.

Αὐτὰς τὰς ἀπαντήσεις ἔδωσαν αἱ ἐρωτηθεῖσαι δεσποινίδες τῶν Παρισίων· ἀρὰ γε αἱ δεσποινίδες τοῦ Πέραν μᾶς δὲν ἔχουν τάχα καλλιτέρους ὀρισμοὺς νὰ μᾶς δώσωσι τοῦ ἔρωτος;

Πεντάδυμα.

Τὴν 18 Μαΐου ἡ κυρία Ρόζα Σαλέμη εἰς τὸ Παλέριον τῆς Ἰταλίας ἐγέννησε... πεντάδυμα. Τὸ γεγονός ἄνευ προηγουμένου συνεκίνησε τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον, τοσοῦτο μᾶλλον, ὅσον ἡ μητέρα καὶ τὰ πέντε αὐτὰ πεντάδυμα ἔχουν κάλλιστα εἰς τὴν ὑγίαν. Ἡ κυρία Ρόζα εἶναι γυναίκα τεσσαρακοντούτης ἡλικίας καὶ ὁ σύζυγός της ἀπλοῦς ἐργάτης, ὁ ὁποῖος, μόλις εἶδεν αὐτὴν τὴν ἀφθονίαν τῶν παιδιῶν, ἤρξισεν νὰ σκέπτεται πῶς θὰ εἰμφορήσῃ νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν των.

Οἱ ἱατροὶ ἀποδίδουν τὸ γεγονός εἰς τὴν κληρονομικότητα, ἀφοῦ ὁ πατὴρ ἀνήκει εἰς οἰκογένειαν, ἡ ὁποῖα ἀριθμεῖ 6 διδυμα ἄρρενα, ἡ δὲ μητέρα εἶναι καὶ αὐτὴ διδυμος.

Ἡ ἀκριβεία τῆς ζωῆς.

Παραπονεῖσθε, ὅτι ὅλα κατήντησαν ἀκριβὰ εἰς τὴν πόλιν μας. Διὰ νὰ σᾶς παρηγορήσωμεν, σᾶς σημειώνομεν εἰς τί τιμὰς φθάνουν τὰ τρόφιμα εἰς τὴν Ἀλάσκαν.

Εἰς τὴν χώραν αὐτὴν τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν παγίωνων ἐν πορτοκάλι στοιχίζει 1,50 φράγκον, ἐν αὐτῷ ἢ ἕνα πιάτο ψημένες πατάτες 2,50 φρ., τὸ μικρότερον μπιφτέκι 25 φρ. Ἀγελάδες δὲν ζοῦν εἰς τὴν χώραν αὐτὴν, μερικαὶ ὄρνιθες μόνον κατὰ

τὸ θέρος, τὸν δὲ χειμῶνα διακόπτονται ὅλα αἱ συγκοινωνίαι καὶ ὁ κόσμος διατηρεῖται διὰ κονσερβῶν.

Πρέπει ὁμοῦς νὰ σημειώσωμεν, ὅτι καὶ οἱ μισθοὶ εἶναι ἀνάλογοι. Εἰς τὰ χρυσορυχεῖα ἡμερομίσθιον 25 φράγκων εἶναι κοινότατον. Ἀλλὰ μήπως δὲν φθάνομεν εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα;

Ἐκεῖ ἀσφαλῶς.

— Καὶ διατί, μαμά, ἐπιμένεις νὰ εἶρω σύζυγον τῶρα ποῦ θὰ πᾶμε στὰ λουτρά;

— Γιατί πάντοτε στὰ μέρη αὐτὰ εἰμφορεῖ νὰ εὑρεθῇ κανεὶς βλάξ. Μήπως 'στὰ λουτρά ἐγὼ δὲν ἐγνωρίσα τὸν πατέρα σου;

— Διατί; — Διότι.

— Διατί ἔδωξες τὴ δουλά σου;

— Διότι ἦτο πολὺ οἰκονόμος.

— Πολὺ οἰκονόμος;

— Βέβαια. Διὰ νὰ μὴ λυώνῃ τὰ μεσοφόρια τῆς τὴν ἀνεκάλυψα ποῦ ἐφοροῦσε τὰ ἰδικά μου.

Πολὺ λογικόν.

Ἐκείνη. — Καὶ ἂν ἐχώριζα τὸν ἄνδρα μου;

Ἐκεῖνος. — Ὅχι! διότι τότε θὰ ἐλυτεῖτο ὁ ἄνδρας σου, ὅταν ἐμάνθανεν, ὅτι ἦμην ἐραστής σου. Καὶ ξεύρεις... δὲν πρέπει νὰ προξενεῖ κανεὶς λύπην στοὺς φίλους του.

Ποῖος φλυαρεῖ;

— Τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ τῆς ὁμιλήσῃς διὰ τὴν ἡλικία τῆς βουβαίνεται.

— Ναι, σωπαίνει τὸ στόμα τῆς, μὰ φλυαρεῖ τὰ χρόνια τῆς ὅλο τῆς τὸ πρόσωπον.

Κατ' ἀνάγκην.

— Ἀλήθεια, δὲν ἔχεις τοιγάρα;

— Ὅχι, φίλε μου.

— Κρίμα! θ' ἀναγκασθῶ τότε νὰ κληνίσω ἀπ' τὰ ἰδικά μου.

Τραγικὴ λύσις.

— Καὶ πῶς τελειώνει αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα;

— Ἄ! πολὺ τραγικά! παντρεύονται οἱ ἥρωες.

Πῶς;

Δύο ὑποπτα πρόσωπα συναντῶνται ἔξω μιᾶς βιτρίνας κοσμηματοπωλείου.

— Πέρουσι, λέγει ὁ εἰς, εἶχα ἀνοίξει κι' ἐγὼ ἕνα κοσμηματοπωλεῖον.

— Μὲ κεφάλαια...

— Ὅχι, καλέ, μ' ἀντικλεῖδι.

ΠΡΟΣΟΧΗ

ΟΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

ΕΦΘΑΣΑΝ

ΕΑΡ

Προτιμᾶτε τὰ καταστήματά μας.

Θὰ ἐνδύσεθε πάντοτε καλλίτερα

ΕΙΣ ΤΟΥ ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ

